

கலாநிலயம்

A Literary Weekly

வியாழன்தோறும் வெளிவரும்.

உள் காடு—வருஷ சந்தா ரூ. 7 0 0
6 மாதம் ரூ. 3 12 0
புற காடு—வருஷ சந்தா ரூ. 9 0 0

காரியாலயம்:—
வேளாளர் தெரு,
புறசைபாக்கம்; சென்னை.

Vol 6.]

1933 ஆவது நவம்பர் மீ 9

[No. 44

பொருளடக்கம்.

1. தலைவாக்கம் (Leader)	789	5. பாப்பிலக்கணம்—பொருள்கோள்	
2. கம்பராமாயணம் (அய்யோமுடிபடலம்)		வித்துவான், M. V. வேணுகோபாலப் பிள்ளை	798
T. N. சேஷாசலம் B.A.B.L.	791	6. தமிழ்ப் பாடம்	
3. அப்பர் (64 கலை-வியாகரணம்—அறுசீர்ச் சந்த விருத்தம்)		அஷ்டபிரபந்தம்—திருவரங்கத்தந்தாதி	800
E. N. தணிகாசல முதலியார், B.A.B.L.	794	7. கவித்தொகை (பாலைக்கவி, 33)	
4. நம்மாழ்வார் வைபவம் (6-ம் பத்த, 2-ம் தசகம்)		T. A. கணகசபாபதி முதலியார்	802
K. இராஜகோபாலாச்சாரியார் B.A.B.L.	796	8. வர்த்தமானம்	804

கலாநிலயம்

யானையை விளம்பித் தேரையை யியற்றல்.

மனமொன்று எண்ண வாயொன்று பேசுவதை வஞ்சனை என்று அழைப்பார். நாலு காசு கைப் பற்ற இவ்வகை வஞ்சனை பயில்வோர் இகழப்படுகின்றனர். இனி, இகழ்வோர் எல்லோரும் அதனைப் பயில்வார் அல்லாதாகு மல்லர். வஞ்சனை சிறிதேனும் இல்லாமல் இந்நாள் வாழ்வது இல்லாதது என்றும் கொள்கை சொல்லாமலும் சொல்லியும் கையாளப் பெற்றவருகின்றது. இவ்விடயம்தேறு.எனினும் மனமொன்று எண்ண வாயொன்று பேசும் வஞ்சனைக்கு ஒன்றும் அதிகம் அஞ்சவேண்டா. இதனை யாவரும் அறிவாராதலின், அறிந்தவொரு தீங்கினின்றும் தப்புவது எனிது. அன்றிபும் பெரும்பாலும் இது ஒரு வருகக் கொருவர் புரியப் பெறுவதால், முன்னைய தலை யங்கக் கட்டுரையில் காட்டியதுபோல், கடைக்குப் பின்னின்று சிறிபொரும் முன்னின்று வாக்குவோரும் என்ன, ஒருவர் வஞ்சனைக்கு மற்றவர் வஞ்சனை விடிமாதித் தீரலாம். இனி, உள்ளத்தில் ஒன்றும் வைக்காமல் புறத்தே பல பேசும் பேதைப் பிரசாரக் களால் வரும் தீமைகளைப் பண்டு ஓர் கட்டுரையில் விளக்கியிருக்கின்றோம் (2-வது வால்பு. 421. 441. 461.) “இந்தியா இப்பொழுது மிகவும் தாழ்த்த நிலையில் இருக்கின்றதென்றும், அது பெருமையும் சிறப்பும் அடையும்படி. செய்யவேண்டியது நம்முடைய கடமையென்றும், நாடெல்லாம் ஒற்றுமையாயிருந்து முன்னேற்றம் அடையவேண்டுமென்றும், மற்றைய நாடுகள் இந்நாள் சிறிப்புற்றிருப்பதற்குக் காரணங்கள் இவை இவை யென்றும்,சுதந்தரத்தைப் பெறவேண்டி

மென்றும், கல்வியைப் பரப்பவேண்டுமென்றும், கைத்தொழிலை வர்த்தகத்தை வளர்க்கவேண்டுமென்றும்,இன்ன முன்னேற்றங்களைச்சாதிப்பதற்கும்முடைய மூடபத்தியும் பண்டைய பழக்க வழக்கங்களும் இடையூறுகி இருக்கின்றனவென்றும், ஆகையால் அவை ஒழியவேண்டுமென்றும், இப்படியே எத்தனை யோ செகிரிடெட் பேசப்படுகின்றபேச்சுக்கள்அனைத்தும், பயன் கிடக்க, பொருளும் அற்றவைகள் என்பதனையும், பொருளற்றவைகளாதலின் இன்னவைகளைப் பேசுவோர் தம் உள்ளத்தில் ஒன்றும் வைத்திருக்க இயலாதென்பதனையும் அக்கட்டுரையில் விளக்கி, இவ்வண்ணம் உள்ளொன்றும் வைக்காமல் புறமொன்று பேசுவார் உறவு கலவாமை வேண்டப்படுதலின் நன்மையை வழ்புறுத்தினோம். உள்ளொன்று வைத்துப் புறமொன்று பேசுதல் உன்னொன்றும் வைக்காமல் புறமொன்று பேசுதல், வஞ்சனையென்ற பேரின்றியையும் அதுனிதும் கொடியது. இனி, எண்ணியது நல்லதெயாகப் புல்லியது பேசுகின்ற புத்தியின் போக்கையுஞ் சிறிது கானலாம். சிறியவர் செய்திகளிலன்றிப் பெரியோர் எனக் கருதப்படுபவர் திறத்தில் இவ்விபரிதம் விளையுந் தன்மையை விளக்குவதால் பயனுண்டு. இதனை விளக்க, இட்டவி தேயத்து வீரரென்று பெயர்பெற்ற ஜோஸப் மஸ்ஸினி (Joseph Mazzini) என்பவர் தம் உரைகள் நமக்கு இச்செய்யியில் அதிகமும் உதவக்கூடியவைகளாக இருக்கின்றன. ஜோஸப் மஸ்ஸினி என்றும் இவர் இட்டவி தே

யத்தில், 1865-ம் வருடத்தில் பிறந்து, 1872-ம் வருடத்தில் இறந்தார். அவர்களால் தம் இட்டலியேதேயம் பெரும்பாலும் இப்பொழுது இந்தியா இருக்கின்ற நிலையில் இருந்தது. ஆஸ்டிரிய தேயம் இட்டாலியேதேயத்தை தன் அதிகாரத்திற்குள் அடக்கிக்கொண்டு, தன்னுடைய இலாபத்திற்குரியவைகளையே நாயு, இட்டலியைப் பற்பலவாறு வருத்தியுப்தென்றும், இட்டலியைப் பற்றி அடிமைத்தனத்திலிருந்து தம்மை விரிவித்துக்கொள்ளப் பற்பல வகைகளில் முயன்றார்கள் என்றும், இம்முயற்சியில் இட்டலியேதேயத்தை வளர்க்குமுள்ளேயே இவர்கள் மெய்யியை நலியாமல் காக்கவேண்டிய நேர்த்தென்றும், அவர் வருத்திய வகைகளும் இவர் முயன்ற வகைகளும் இன்னவாறு இருந்தனவென்றுச் சரித்திரங்கள் கூறும். இவ்வகை நிலையில் சனங்களும் தலைவர்களும் பேசுவதும் செய்யவதும் எவ்வண்ணம் அமைப்பென்பதை, அயல்வாடும் ஆட்சியிலின்றும், அத்தலைவீனர்த்தென்று கருதப்படுகின்ற வறுமையினின்றும் இந்துியர் விரிதலைபடைந்து சுதந்தரமும் சம உரிமையும் பெற்று எல்லா நன்மைகளையும் எய்தவேண்டுமென்று நடமாடுகின்ற இக்காலக் காரியங்களினின்றும் ஊகித்துக்கொள்ளலாம். வறுமையால் பிடிக்கப்பட்டவர்களை வினர்த்து அன்று அவ்விடாலித் தலைவர்கள் இரங்கினார். ஆஸ்டிரிய ஆட்சியைத் தொலைத்தருகிய புரட்சிகளால் புரிந்ததை. மொழிவாளிகள் சார்புகின்ற முதலாளிகளை வணக்கப்பெட்டனர். ஆட்சிமுறையிலுள்ள தீமைகளை விலக்கி நாட்டின் செல்வத்தை அன்னியர் கொள்ளுகொள்ளாமல் தடுக்க முயன்றனர். சனங்களின் உரிமையை எடுத்துப் பேசினார்; ஒற்றுமையிலேயுள்ளும் நாயுனர். ஆஸ்டிரியர்களும் இட்டலியர்களின் இம்முயற்சிகள் கிறையெழுவுவண்ணம் தடுக்கவேண்டிய வகைகளை பல்பலவாறு கையாண்டு தடுக்கவாழினார். இத்தலைபும் இந்நகர் இந்துியர் அறிவார். அந்நகர் இட்டலியின் அரசியலும் கிறிஸ்துவத்தே. அன்னவர்களுக்கிடையே, முடிமன்னர் நடுக்கும்படி முழுமக்கித் தருகின்ற நன்மைக்கும் சந்தர்த்திற்கும் பரிபெட்டவியர் எனவாரார் இந்த மஸ்லீனி என்பவர். இவர், இத்தலைபில் உழைத்திருந்த ஏனையோர் நெறிக்களும் முறைகளும் நேரானவைகள் அல்ல எனக் கூறுவதால், ஏனையோர் இவர் முறையிய பயன்றதென்று பகர்வதும், நேர்த்தன. ஆழ்ந்த கொள்கையொன்றை அடிப்படையாக வைத்து அது கிறிஸ்துவமும் வண்ணம் சயரல்கள் கருதாமல் சனங்கள் உழைத்தாலல்லது இட்டாலியர் உயமாட்டாரென்றும், கொள்கையொன்றையின் இவ்வப்போது தோன்றுகின்ற தீமைகளை மாத்திரம் தடுப்பதற்குரியவைகளைச் செய்ய முயல்வதால் பயனில்லை என்றும் இவர் வற்புறுத்தினார். ஏனையோர், பரிசுமையில் சனங்கள் மடியக்கண்ணம், செல்வம் பெருகி எல்லாருக்கும் இன்புற்றிருப்பதற்குரியவைகளை உடனே செய்ய முடியாமல், கொள்கை கொள்கை என்னென்றென்ற வினே கழறிக்கொண்டிருப்பதால் ஏது பயன்ற, என இவ்வரை மறுத்தனர். அன்னவர்க்குப் பின்வருமாறு மஸ்லீனி னர் கட்டுமையில் பதிர்த்துக்கின்றார்:—

“எம்மைப்போல் அரசியல் பொதுத்தம்மக்களில் பற்று வைத்துக் கொள்கையையே வற்புறுத்தவொரு இக்காலம் பலர் குறை கூறுகின்றனர். சனங்களுடைய செல்வம் சுகங்களைப்பற்றி நாங்கள் கருதுவ தில்லையாம்; சன்னிந்தர்த்தம் விடப்படுகின்ற கவனிக்காமல் கருத்தில் தோன்றும் கொள்கையையே கொண்டுமிருக்கிறோம்; இது எங்கள்மீது அவர் சார்த்துத் துற்றம். அன்னவர் கூறுகின்றார்:— “நீங்கள்எல்லாரும் சனக் காண்கின்றவார், கொள்கையையேப்பற்றி நீங்கள் பேசுவதால் என்ன பயன்? அவை மெல்ல மெல்லவெறுதிரும். மிகமிகச் சிலரே அவைகளை அறிந்தகொண்ட எல்லவர்கள். இப்பொழுது சனஉடையென்றும் நிலையானேப் பற்றிய முயற்சியை எங்களுக்கு வேண்டும். காற்றிலே உயர் உயரத் திரிவதால் பயனில்லை. நாங்கள் உங்களை அங்குத் தொடர்ந்து வர

மாட்டோம். தமையிடம் இறங்கி வாரும். பொதுவாகப் பேசுவதைவிட்டு இப்பொழுது செயல்வேண்டிய காரியங்களாகக் கைக்கொள்வதன்றோ நேர். நாங்கள் கண்ணாற் காணக்கூடியவைகளைப் பற்றிப் பேசினால் பயனுண்டு. செயலையே சேராமல் கருத்தினால் சார்த்தக் கொள்கையோடு சார்த்திச் சனங்களை முன்னேற்றச் செய்துவிடவொன்றும் உமது உணர்வமோ? உணர்வு உணர்வின் அத்தோசாவினார் சனங்கள்; கட்டத் தணியின்றிச் சூறியால் விறைக்கின்றனர். மாணுட்பரிசுபும் மதப்பற்றின் ஒற்றுமையும், உணர்வும் உடையும் ஒருபோதும் அளிக்கவேண்டிய சனங்களுக்கு வேண்டியன இவைகளே. பொதுவாகக் கருத்து அவர்களின் உரிமையைக் கற்றுக்கொடு. சம்மை ஆள்வோர் சேய்ப்புக் தீமைகளையும், கட்டத்தும் அரிதிகளையும், புரியும் இழிவுகளையும் ஒவ்வொன்றும் வெளியாகச் சிச் சொல். சனங்களின் உரிமையைக் கெட்டுக்கொண்டு அநிகாரிகளின் காரியங்களைப் பூழித்துக் கொள். சனங்களின் காததேயும் விடுதலைப் சன்மையை விளம்புவாம். எல்லாவற்றையும் எதிர்த்தவேண்டுமென்பதே இக்காலத்தின் கடன். எளிதில், சீரே இவ்வெதிர்த்தை கட்டத்திச் செல். சம்மைச் சூழ்த்திருக்கும் இத்தந்தைக் குழப்பங்களின் இடையே, எல்லாப் பக்கங்களிலும் சம்மை வந்து அழுத்தும் இவ் வரசியல்வாதங்களின் இடையே, நீ செப்பும் சார்த்தத்திற்கும் அமைதிக்கும், அன்னவையும் மதத்தைக்கும் பற்றி நீ பேசும் திறனற்ற கொள்கைக்கும் யாரேனும் செவிகொண்டாரென்று வினெண்ணும்மைத்திருக்காதே. வருத்தகாலத்தையும் அதனில் நாம் எதிர்பார்க்கக்கூடியவைகளையும் சம்மா விட்டுவிடு. நிகழ்காலத்திற்கே நாம் சம்முடைய எண்ணம் அத்தலைபும் செழுத்தவேண்டியவர்களாயிருக்கின்றோம். இத்தந்தே உன்ன அற்பணம் செய்துகொள்; ஆம் சந்தியையும் கட்டவுள் நிலையையும் கழறிக்கழறி எங்களை நீ விணக்கவேண்டாம்.”

சிறியன சிறியமால் தான் பெரிய நோக்கங்களையே மேற்கொண்டு உழைத்து அந்நிலைக்கு மாற்றல்களையும் கொண்டுவர முயல்கின்றாரென்றும், அதன்மேன்மையை உணர்மாட்டாத ஏனையோர் தன்மீது சார்த்துகின்ற குற்றங்கள் இன்னவைகளன்றும் மஸ்லீனி எழுத்துக் காட்டியுயற்றை முமேலே மொழிபெயர்த்து எழுதினார். இன்னதற்கு அவர் எதிர்ப்பு உரைப்பவைகளையும் காணலாம்:—

“இவ்வாறு பேசுகின்றவர், ஏன்போன்றவர்களைக் கருக்காண்கின்றவர்க ளென்று அழைத்துவிடுவதால் எம் கொள்கையை அடிப்படையாக அழித்துவிட்டார்களென்று நிச்சயம் செய்துகொள்கின்றனர். சன்று. கருமேலே கண்ணு யிருக்கவேண்டுமென்று வற்புறுத்தும் இவர்கள் தாம் என்ன சாதித்துவிட்டனர். இவர்கள் சொல்வதை வெல்லாம் இதன்முன் எத்தனையோ முறை சொல்லப்பெற்றிருக்கின்றன. இவர்கள் செயல்பெறவில்லாம் இதன்முன் எத்தனையோமுறை செய்யப்பெற்றிருக்கின்றன— ஒருபோதும் பயன்பட்டதில்லை. ஆகையால் நான் காண இவைகளைச் சொல்லுகிறேன்:— “உயரிய கொள்கைகளைக் கைக்கொள்ளுங்கள். இப்பொழுது இருட்டில்உழல்வதற்கு சனங்களே, மாணுட்பரிசுபும் உடையும் கட்டவுள்ளும் கத்தி முன்னேற்றச் செய்யுங்கள். சனக்கெடுக்கும் எதிரிகளாக மனிதரை மாற்ற வேண்டாம். தருமநீர்த்தையைப் புகட்டாமல் மீலுத்த உணர்வையும்கின்றும் எழுப்பிக்கொடுங்கள். பெரிய பெரிய கருத்தங்களை இனக்குக்கு ஒருசெய்து காட்டுங்கள். மத்தத்திப்பாலும் அன்பின்பாலும் ஊக்கம் விளைவித்துப் புதியதோர் தருமவாழ்க்கையைச் சனங்களுக்குச் செய்துகொடுங்கள். பொதுவியங்களைச் செய்வாயிய நோக்கங்களற்றி வேறு நோக்கங்கள் எல்லாம் தீர்ந்துவிடும். இவைகளை விட்டு வேறு அமைகின்ற அரசியல் நிலைக்கள், சிலக்கிபின்வலையையே ஒக்கும். சிறு பூச்சினைய மட்டுமே கிறைப்படுத்துகின்ற சிலத்திலு உயர் பெரிய பூச்சினால் பிடித்தெறியப்படுகின்றதன்றோ!”

இச் சொற்கள் மிகமிகப் பெரியனவா யொலிக்கின்றன. எனினும், இம் மஸ்லீனி, கைக்கொள்ளவேண்டுமென்று வற்புறுத்துகின்ற கொள்கைகள் தாம் உண்மையில் எவ்வகையான என்னாதச் சோதிக்கும்போது இவ்வொலியின் பெருமை உட்கருத்தில் இல்லை. இன்ன தன்மையை இனிப் பார்ப்போம்.

சுலாநிலயம்

ஆரணிய காண்டம்—9. அயோமுகிப் படலம்.

[187-வது பக்கத்தொடர்ச்சி]

கேசரி லாசை யுன்பென லாமோ.

இலக்குவனைக் கண்டு எதிர்வருகின்ற இவ்வாக்கி
* அயோமுகியின் தோற்றத்தைக் கம்பர் சில பாசு
ரங்களில் காட்டுகின்றனர்.

உயிர்ப்பி னெருப்புமியு கின்றன ளொன்ற
எயிற்றின் மலைக்குல மென்றினி துன்னும்
வயிற்று வயக்கொடு மாசனம் வீச
கயிற்றி னிசைத்த மூலைக்குழி கண்ணாள்

[முச்சிதேனெருகுப்பைக் கட்டுகின்றவரும், பற்களால்
ஒன்றுசேர மலைகளை மென்று இனிது உன்னும் வயிற்
றையும், வலியகொடிய பாம்புகளாகிய நீண்ட கயிற்றினால்
கட்டிய முலைகளையும், குழியிட்ட கண்ணையும் உடையவரும்]

பற்றிய கோளரி யானி பணிக்கட
டெற்றிய பாத சிலம்பு தரித்தார்
இற்றுக யாவைபு யீற்று மர்சார்
முற்றிய குராயிடு போறு முகத்தார்

[ஒன்றை ஒன்று பிடித்துக்கொண்டிருக்கின்ற வலிய
சிக்கல்களையும் யானிகளையும் பாம்புகளில் சேர்த்துக் கட்டிய
பாதசரத்தை அணித்திருப்பவரும், எல்லாம் அழித்து
விழும்படி முடிசின்ற அல் சூழிக்காலத்தில் முறித்த சூரியன்
ஒத்த முகத்தை யுடையவரும்]

ஆழி வறக்க முகக்க வறமந்த
முழை யென்பொலி மொப்பில வாபாள்
கழை புறத்து விரிந்ததொர் கொட்பால்
ஊழி நெருப்பி னுருத்தனை பொப்பாள்

[கடல் வறளும்படி மொள்ளுவதற்கு அமைத்த குகை
போலத் தோன்றும் வலிய பிலம்போன்ற வாயையுடைய
வரும், அவன் மயிர் முதுகில் விரித்து புறஞ்சுந்தன்மையால்
ஊழித்தியின் உருவத்தை ஒப்பவரும்]

தடிதட வந்தலை பலதமு வந்தார்
செடிதடையக்குடர் கெழுமு லினத்தான
படிதட வப்பல பாவ மிசைக்குஞ்
கடிதட வந்தின னுருமு கறிப்பாள்

[அளவுகோல் அளக்கின்ற தூங்கன் பல தன் ஒரு
அடிவெப்பிலே அடங்கும்படி கால்கள் தாவி கட்டப்ப
லும், குடலில் நிறைந்த மாயிச உணவு வெளிப்பட்டுத்
தரையிற் சிந்துவனும், பல பாவங்கள் பொருத்திய கடி
தடத்தை யுடையவரும், இடியைப் போன்று பற்களைக்
கடிப்பவரும்]

இவையிறை யொப்பன வென்ன விழிப்பார்
அவைகுளி ரக்கடி தழுவி மெயிற்றான்
குவைகுலை யக்கடல் குழியி வளைப்பார்
நவையில் புவித்திரு நான நடப்பார்

[இக்கண்கள் ஊழித்தியை ஒக்கும் என்னும்படி விழிப்
பவரும், அக்கண்களை குளிர்ந்தன என்னும்படி கொடு
மையாக எரியும் பற்களையுடையவரும், மலைகள் நிலை
பெயரவும் கடல்கள் ஒன்றுசேரவும், சூற்றமற்ற பூமிதேவியி
சூர்ணும்படி கட்டப்பவரும்]

நீளர வச்சரி தாழ்கை லிரைத்தார்
ஆளர வப்புலி யார மனைத்தார்
யானியி னைப்பல தாலி மிசைத்தார்
கோளரி யைக்கொடு தாழ்குழை யிட்டார்

[நீண்ட பாம்புகளைத் தொக்குகின்ற தன் கைகளில்
வரிசையாக அணித்தவரும், இரைகின்ற ஆண்புலிகளை
மாலையாக அணித்தவரும், பல யானிகளைக் கோத்துத்
தாலியாகக் கட்டிக்கொண்டிருப்பவரும், வலியு சிக்கல்
களைத் தன் காதணியாகத் தொங்கவிட்டுக்கொண்டிருப்ப
வரும்]

நின்றன ளாசையி னீர்குலு முங்கண்
குன்றி நிகர்ப்ப ருளிர்ப்ப விழிப்பார்
மின்றி கின்ற வெயிற்றின் விளக்காற்
கன்றிரு ளிற்றி கி கோளரி கண்டார்.

[ஆகிய அயோமுகி, குன்றி மணியை ஒத்தனவாகியும்,
ஆசையால் நீர் சோரிவனவாகியும் இறந்த தன் கண்க
ளால் குளிர்ந்த விழித்தார். அவனை, அடர்ந்த இருட்டில்
திரிகின்ற வலிய சிக்கம்போன்ற இலக்குமணன்
ஒளி வீசுகின்ற அவன் பற்களின் வெளிச்சத்தால் கண்டார்]

இன்னவளை அவ்விளவீரன் கண்டவண்ணம் தெரி
கின்றதேயன்றி, இவளைத்தொட்டு அத்தாலியைக் கட்டிய
மணனை எத்தகையிலே எப்பதைச் சிந்திக்கப்ப
புருத்த பரிசு தெளிந்ததிலை. இறந்த தன் சிந்திப்பதன்
முன் அவன் சாகிய தன் நீளத்தால் இவன் கருத்
தினை முற்றக்கவாந்ததுபோலும். அவ்வெண்ணீர்தின்
தொடர்பால் வேறு நீண்ப்பவகை,

பண்டையி னுரி யிழித்து பதைக்குந்
திண்டிற் லாரொடு தாடகை சீரார்
கண்டக ராய வரக்கர் கணத்தோர்
ஒண்டொடி யாமிய ளென்ப துணர்த்தார்

[முன்பு முக்கினை இழந்து வருத்திய மிக்க வலியுடைய
சூர்ப்பணகையுடன் தாடகையை ஒத்த தன்மையுடைய
வளவாகிய இவன் நிய அரசர்கர் இனத்தைச் சேர்ந்த ஓர்
பெண் ஆவான் என்பதை உணர்த்தார்]

கருத்தின் வழி கைசெல்லு மென்பது ஒருபுறம்
உண்மையாயினு மைப்பழக்கத்தின் வழி கருத்துச்
செல்லு மென்னும் மறுபுறமும் உண்மையே. வான்
மிகத்தை நீண்ப்போ மெனின், தாடகையின் முலை
கோடு முக்கையும் காணதயும் அறிந்துள்ள இவ்வீர
னுக்கு இச்செயல் இளமைப் பழக்கமாம்; பின்னர்
அப்பழக்கமே சூர்ப்பணகையின்பால் முதிர்ந்தது—
வீளையும் பயிர் முனையிலே—அயோமுகியைக் கண்ட
வுடன், ஆதலின் அவன் கோரக்கம் காணிக் கதவத்
துவக்கியதில் யாதும் அடிசயமில்லை. இனி இவளுக்கு
மும் இந்தச் சிதைவு செய்து முடிக்கின்றான், ஒவ்வொரு
வருவருக்கு ஒவ்வொன்று முறிக்கோள்; இலக்கு
வனுக்கு அரசுக்கியர் முக்தரும் முலைமும். இவ்வளவு
களைத் திணவு தின்கின்றான். அந்தநிகையே,

பாயி யராமீவர் பண்பிலர் கம்பால்
மேலிய காரணம் வேறிலை யென்பார்
மாயிஸ் கானின் வயக்கிருள் வந்தாய்
யாவ னடையுரை செய்கடி தென்றான்

[இவர் பாயிவர், கற்குணியல்லாதவர், இவர் கம்பிடம்
வருவதற்கு உரிய காரணம், தாடகையைப் போல் கம்
மைக் கொல்லவோ அல்லது சூர்ப்பணகையைப் போல்
கம்மைப் புல்லவோ அன்றி வேறு இவ்வளவு என்னுண்ணி

வனுகி, “யிருகங்கள் திரிகின்ற இக் காட்டில் அடர்ந்த இருளில் வந்தவனே யாரா. நீ, விலாவாசுச் சொல்” என்றான்.]

இன்னதோர்க்கேள்விக்கு இவ்வியோமுடியிய யகீயா நிலைபிரேருத்த அரசாங்கியர்களில் இரண்டொருவர் தம் வரலின் செய்தியைச் சொல்ல நேர்ந்தது. இராமனுக்கு எதிசே, வஞ்சியென நஞ்சமென வந்த அவ்வஞ்சமுகள் சூர்ப்பணைக,

தாழ்வு காமத் தன்மை

தாங்களே யுரைப்ப தென்ப

தாமெனி லாவ தன்றல்

அருஞ்சூல மகளிர்க் கம்மா

எழுறு முயிர்க்கு நோவேன்

என்செய்கேன் யாரு மில்லேன்

காமமென் றெருவன் செய்யும்

வன்மையைக் காத்தி யென்றான்

மோகத்தில் முதிர்ந்த சூழ்ச்சியெயன்றிக் காதலால் கணிந்த வாசகமன்று அது. அரசாங்கியொருத்தி நாணிக் கண் புதைக்கும் ஓர் மெல்லியல் நண்கையென நடிக்க முயலுந் திறத்தினை இச்சூர்ப்பணைகையின் சொற்களில் காணலாம், மாணிட இனத்தில் மெய்க்காதல் கூர்கின்ற மாதாரர் இன்னமென் பேசுமாட்டார். அரசாங்கியொருத்திமாறுட்பெண்ணைகைக்கப்புகுந்தபொது புகுந்த பிழை இது. பசையற்ற நெஞ்சுத்துப் பரத்தை யர்க்குரிய இந்நாணியல்லா நாணசொற்களே அருங்குலமகளிர்க் கமைந்ததென் நவள் பிழைபுறக் கருதினான். மையலூட்டிம் இவ்வகைய வஞ்சனைச்சொற்கள் மாறுட மகளிர்ல் இழிந்தோர்க்கோ இயன்றிருக்க, கரவுரை கற்கவேண்டாச்சமுக்கியேன் இதனை ஏற்றுக் கொண்டனள் என்று இளையா நகர்ப்பரிசுப்பாள் போல், பின், வீமசேனை முயக்க கிழைந்த சமுக்கியாம் இடிம்பை என்பான், அவன்பர் வணுகி,

எம்முனைவலால் யான்மலைத்திற

கெய்தினேனினினைக் கொன்றுமென்பயன்

அம்மவெற்பிரண் டனையபொற்புயத்

தழுகெறிக்குரீ டாரமாப்கேள்

கொம்மவெம்முலைத் தெரிவையர்க்குணம்

கூசுமாசைசோய் கூறுகிற்ப்தென்

றெம்மனோக்குஞ் சொல்லியாறுணக்

கெக்கவெகொலா யிறுகூறுவேன்

என எடுத்தியம்பி உறுதி கூறினான். சூர்ப்பணைக நாணிண்போல் நயம்பிறழநடித்தான். இடிம்பையும் அந்நாணத்தை நகுவான்போல் நடித்தான். அவ்விருவர்க்குமுமோகம் கால்களாந்ததன்றி அன்பினதருமை யமமந்த காதல் பிற்த்ததில்லை. இவ்வியோமுடியின் மனமுந் தன்மையும் வேறு. இவள்,

பேசினை நங்கவன் பேசற நாணன்

ஊசு லுழிந்நழி சிந்தைய ன்ற்தான்

சேசியி வன்பின னாயினு லின்பால்

ஆசையின் வந்த வயோமுடி யென்றான்

[இலக்குவன் அவ்வாறு கேட்டசு, ஒருவழிப்படாமல் ஊசுவாடி. பேசுந்தகின்ற சிந்தையை யுடவளாதி, தன் நிலையைப் பேசுதற்கு னானும், “சேசியில்லாத அன்புடைய வளர்யினும், உன்னிடத்து ஆசையோடுவந்த அயோமுடிகான்” என்றான்.]

பேசற நாணிணன் அல்லன், நாணுடையாள் போல் நடித்தாளுமல்லன். எனினும், ஊசுலுழிதும் தன் சிந்

தனையின் வண்ணம் தெளிவுறத் தேறாதவளாகிப் பேசற்குரிய பெற்றியை நூராமல் பேதறவெய்திமொழி சில குழறலுற்றான். இவன் இலக்குவனைக் கண்ணுற்ற அச்சமே “இவனைப் புல்லுவென் அன்றி விழுங்கு வெணிகு” வென்று கிம்பியுழன்றது இவள் உள்ளம். புறத்தறு பெற்றியால் முதலில் கிணந்த அவ்வையம் இப்பொழுதிவன்மனமுறுசெய்தியால்வளர்கின்றது. ஏதோ பொருள் தன் மனத்தை இயக்குகின்றது என்பது இவளுக்குத் தெரிகின்றது. எனினும், தன்னை இலக்குவனுக்கு அளிக்கவேண்டுமென்றும் அன்போ அல்லது தான் அவனை அடைய வேண்டுமெனும் ஆசையோ என்று உரைமாட்டாமல், ஊசுலுழிந்து அழிசின்றது அவன் சிந்தை. உண்மையில் இப்பொழுது அயோமுடியை ஊக்குவது அன்பு. அதனை ஓரான் அவன்; ஓர்ந்தாலும் அது தன் சூழ்ச்சிக்கு இயற்கையை அன் நெணும் புந்தியால் நம்பமாட்டான்; நம்பிணை அன்புடைய அரசாங்கியென்று தன் சூழ்ச்சியைக் கப்பழிப்புறம்படி கிளம்பக் கூசுவான். கொலைத்தொழிற் கொடியோர் தம் நெஞ்சம் ஒருகால் இளகியதென்னின் அத்தற்கே வெள்கி மறைக்க முயல்வது மாபு. ஆதலாற்றான், “சேசியில்” என்று தன் மனநிலையை மறைக்கத் துவக்கியவன் நாணிணப் பின் உண்மையே வந்த உத்த, “சேசியில் அன்பினன்” என்று ஒன்றென்றோ. பொவ்வா மொழிகள் தொடராவியின. இனி, “ஆயினும்” என்னுஞ் சொல் இதன்பின் பொருளமையாம். பொருந்தாமெக்குக் காரணம் இக்குழம்பமே. பிறகு, சேசியில் பகையுமன்று, அன்பினது ஆர்வமுமன்று, மற்றும், ஆசையின் தூண்டலே என்னத் துவளிந்தனன். தன் இயற்கைக்கு மெய்யன்பு அயலானதென்றும் அழிக்காத தென்றும் நினைத்து, அதனை மறுத்து ஆசையே என்று சார்பறினாயினும், இவள் இலக்குவன்பால் கொண்டது அன்பே என்னுந் தன்மை, கம்பர் இங்கு நிகழ்த்தும் இரண்டொரு குறிப்புக்களினின்று கிளங்குவது அருமையன்று. எவ்வாறெனில்,

பின்னு முரைப்பவன் பேரொழில் வீரா

முன்ன மொருத்தர் தொடமுலை யோடும்

பொன்னின் மணித்தட மாப்புணர்ந்தென்

இன்னுயி ரைக்கடி திருதி யென்றான்.

[பின்னுஞ் சொல்லுவான், மிக்க அழகுடைய வீரனே, இதுவரையில் ஒருவரும் தொடமுலை தன் முகங்கோடு, பொன்சொன்ற அழகிய உள் பெரிய மாப்பு பொருத்தம்படி தழவி, எனது இளைய உயிரை விரைவின் கொடுத்தருள்வாய், என்றான்.]

தாவி யொன்றிருப்பினுந் தான் கன்னியே என்பதைத் தெரிவித்துப் பிறமுறையவேண்டுமென்ற இவள், இலக்குவனுக்குத் தன்னை அளிக்கத் தருந்த தூய்மையே தான் தாங்கியுள்ள என்பதை உன்னிட உவக்கின்றான். “என்னுயிர் ஈகுதி” என்ற வாசகத்தில் இரத்தலே போல் கிணந்த நோக்கமே இருந்த கிளங்குகின்றது. இவை, ஆசையின் வந்தவன் வாசகங்கள் அல்ல; அன்பினில் “தந்தவைகளே. மற்றும்,

ஆறிய சிந்தைய எஃகுரை செய்யச்

சேறிய கோளரி கண்கள் சிவந்தவாள்

மாறில் வளர்கனை யில்வரை யாயிற்

கூறிய னின்னுடல் கூறிடு மென்றான்

[அமைதியடைந்த மனமுடைய அயோமுடி அவ்வாற்ததைகளைச் சொல்ல, கோபங்கொண்ட கொடிய கிங்கம்

போன்ற இலக்குவன் கண் கள்விரந்து, "இவ்வகைச் சொற்
களை நீ இனி வாயினும் சொல்வாயானால், தவறாத எனது
ரிண்ட ஆய்வு உண்டெனத் துன்பாக்கியும்," என்றான்]

இலக்குவன் அத்தியேசுவரத்துவல்லாரக்கிழின்பால்
காதல் கொள்ளாமையே இயற்கையே. அவன் காட்டும்
அன்பிற்கெதிர்தான் கூறிய அம்பினை இவன் காட்டு
வதும் தக்கதன்றி வேறன்று. இத்திறத்தில்வன்மைக்
கும் எல்லையுண்டு சூர்ப்பணைகை புரிந்ததுபோல் இவ்
வயோமுடியும் ஒர் மெல்லியல் நல்லாளாகி வல்லியின்
ஒலிவந்து இச்சொல்லினை வழங்கியிருப்பாளாயி
தும், இராமன் அவன்வயின் நிகழ்த்தியதுபோல்
இவ்வினையோன் இவன்பால் பரிசுசொமொழிகள் பேசின
வினையாடுந் தாத்தன்ல்லன். "பெண்ணாட்டமொட்
டேன் இப்பேருகத்தான்" என்று ஒருநாள் சினந்து
அநைகுகியினவன் இவன். இன்னவாறு தன்பால்
இவனுக்கு இரக்கமில்லை என்பது தெரிந்தும் ஆரிய
சினத்தை அவ்வயோமுடிக்கு அன்பே நனி பெருகுமின்
றது. தன்னையுந் துறக்குந் தன்மை காமத்தே தங்கிற்
ருதலின்,

மற்றவ னவ்வரை செப்ப மனத்தார
செற்றிலன் கைத்தனை சென்னியின் வைத்தான்
கொற்றவ நீயெனை வந்துயிர் கொள்ளப்
பெற்றியு னின்றி பிறந்தனெ னென்றான்

[இலக்குமணன் அவ்வார்த்தைகளைச் சொல்ல, மனத்
தில் யா தும் பகை கொள்ளாதவளாகித் தன் இரண்டுகை
கையுந் தலமேல் வைத்துக்கொண்டு, "கலையே, நீ
வந்து என்உயிரைக் கொள்ளப்பெறவேனோயின் இன்
றுதான் நான் பிறந்த பயனைப் பெற்றவன் ஆவேன்" என்
றான்]

காதலின் நயமுடைய வாசகம் இதனின்மேல்
இல்லை. அரக்கியர்கிடக்க அரம்பையர் வாயினும்
இம்மொழி நயமிகச் சிறக்கும். தன்னைக் கொன்றாலும்
தான் வைத்த காதலுக்குக் கைம்மாறு கிடைத்ததெ
ன்று கருதும் இச்செம்மைதான் மெய்யன்பின் கட்
டனைக்கல். மாணுடம்பகையர் கரசியர்பால் இதனைக்
காட்டுவார் புலவர் பிறர் பிறர். அயோமுடியின் இத்
யத்தை இம்மெல்லிய அன்பின் இயக்கத்திற்குக் கள
மாக்கி, கன்னிகை காசலை அளிக்குமொரு பெருமை
யின் இரக்கியத்தை விண்ணொத்த, அரக்கியர்க்கும்
அரிவையர்க்கும் மனமென்பது ஒன்றேயன்றோ என
விளம்பவல்ல புணர்ப்பினோர் அக்கவிஞர்களுக்கரசாசிய
கம்பரே. இதன்மேல்,

வெங்கத மில்லவன் பின்னரு மேலோய்
இங்கு நறுப்புள ளுநிதி யெழுவன்
அக்கையி ளுலெனை யஞ்சலை யென்றால்
கவ்கையி ளீர் கொணர் வென்கடி. தென்றான்

[கொடும் கோபம் இல்லாதவளாகிய அவள், பின்ன
ரும், "மென்மையுடையோனே, இங்கு கல்லீர் தேடிவந்
திருக்கின்றாயானால், உன் அழகிய கையினால் அஞ்சாதே
ன்று எனக்கு அயும் அளிப்பாயாயின், மிக வினாவில்
கவ்கையின் நீரையும் கொணர்ந்து தருவேன்" — என்
றான்]

காதல் நெருவனும் இறத்தலும் நன்று; அஃது
இல்லையேல் எவல் செய்தேனும் பிழைக்கலாம். *கவ்
கையின் நீரையேனும் கொணர்ந்துவ உழைக்கின்
றது அவன் உள்ளம். இத்தேடு தீழ்வரும் ஒரு சிறு
ஆங்கில பாசுரத்தை ஒப்புநோக்கலாம்—

Oh, that my blood were water, thou athirst
And thou and I in some far Desert land,
How would I shed it gladly, if but first
It touched thy lips, before it reached the sand.
Once,—Ah, the Gods were good to me,—I threw
Myself upon a poison snake, that crept
Where my beloved—a lesser love we knew
Than this which now consumes me wholly—slept.
But thou—alas, what can I do for thee?
By Fate, and thine own beauty, set above
The need of all or any aid from me,
Too high for service, as too far for love.

இன்ன மென்மைக்கு இலக்காரும் இலக்குவன்
அல்லன் இவன். ஆதலின், இறக்கெதிர்தான், "நின்னிரு
காதொடு நாகி துயிப்பதன் முன்பு அகல்" என்னவே
அவன் கைகளின் பழக்கத்திற் கிணக்கப் பேசினான்.
வல்லாரக்கியேனும் அன்பிலு விளகிய மென்மையளாய்
நிற்கின்ற நாளதலின், இலக்குவன் கூறிய கொடுக்கற்று
அவனை, "என்னே இது, வந்ததால் இப்படியும் வழ
ங்குவாரோ" எனத் திகைக்கும்படி செய்ய, "இமைத்
திலன் நின்நனை" என்று கம்பர் அறிதான். இயம்புநி
ன்றார். நின்நனை ஒன்று நீனைத்தான்; நீனைத்து,
எதித்தனை நேகினெ னென்றமுற தன்னை
அடைத்திவன் வெம்மை யகற்றிய பின்னை
உடற்படு மாளுடையேயுற நன்மை
திடத்திது வேலெ னென்றயல் சென்றான்.

[நான் இவனைஎதித்துச்சென்று என்னுடையருகையுள்
அடைத்துவைத்து இவன் கோபத்தைத் தணித்த பிறகு,
எனக்கு இசைவான். உடனே நன்மை உண்டாம். உறுதி
யுடைய இக்காரியமே கல்லது, என்று அவனருகு சென்
றான்]

சென்று அவனை எதித்துக்கொண்டு, சந்திரனோடு
செல்லும் மேகம்போலவும், மந்திரமையைத் தாங்கிய
பாற்கடலைப்போலவும், இந்திரனை ஏர்ந்திய பொய்யா
னை போலவும், குமார்க்கடவுளைக் கொண்டு செல்லும்
மயில்போலவும் போலினான். இயம்பும் இவ்வுவமந்
களின் மென்மையே கம்பர் அவ்வரக்கியின்பால்
இரக்கம் வைத்தார் என்பதைக் காட்டுகின்றது. அந்
தக்காலே,

ஆங்கவன் மார்பொடு கையி னடங்கிப்
பூங்கழல் வாரிநிலி மீரி பொலிந்தான்
வீழ்கிய வெஞ்சின வீழ்த்த வெம்போர்
ஒங்க லுரிக்கு முரித்திர மொத்ததான்

[அவனது மார்பிலும் கையிலும் அடக்கி விளங்கிய,
அழகிய கழல அணித்தவனும் சிண்டலில்லை ஏந்தியவ
னும் ஆகிய இலக்குவன், மிக்க கொடிய கோபத்தையும்
வழிவன்ற மதத்தையும் உடையதாய்க் கொடிய போரைச்
செய்கின்ற யானையை உரிக்கும் சிறுபிரனை ஒத்தான்]

அப்பர்

அப்பரும் அறுபத்தினுக்கு கலைகளும்—30. வியாகரணம்

[777-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

IV. அறச்சீர் சந்த விருத்தம்

குமிழிலுள்ள அறுசீர்ச் சந்த விருத்தங்கள் ஒன்பது வகையாகும். இவையனைத்தும் தமிழிலேயுற்பத்தியானவைகளாம். இவற்றில் யாதும் வடமொழியினின்றி வந்ததன்று. எனினும், வடமொழியினின்றி வந்த சிலவற்றைச் சார்ந்து விருத்தியடைந்தனவுமுள. அவையாவன:—

(1) மூன்றாமாத்திரையளவுள்ள ஆறுசீரும் அடியினர்த்தத்தில் ஒரு நெட்டெழுத்தோசையும் பெற்றது (உ-ம்)

மாவீ ளுரிவை மங்கை
வெருவ ழுடி முடிதன்மேல்
மேவு மதியும் நதியும்
வைத்த விறைவர் குழலுன்னும்
தேவர் தேவர் த்ரிசு
லத்தர் த்ரக்கன் முகவன்சேர்
காவும் பொழிபும் கிங்கற்
சனைகுழம் கயிலை மயிரே
சம்பந்தர்-திருக்கயிலாயம்-பண்-தக்கேசி 6.

மாத்திரையளவுக்கு மிகைப்படுவ ஒற்றுக்கள் சம்பந்தர் பாடலிசையில் ஒங்காதனவாகையால், அவற்றைக் கணக்கில் எடுக்கக்கூடாது.

இவ்வினத்தில் மற்றொருவகையுமுண்டு. அதாவது அரையடியிற்றில் நெடியல் மிருவது. (உ-ம்)

கோல் மாய நீண்ம(தில்) கூட லால் வாயிலாய்
பாலைய தொண்டு(செய்)துபண்டுமின்று முன்றினையே
நீல மாய கண்ட(னே) கிண்ண யன்றி நித்தலும்
சில மாய சிந்தையிற் நேர்வ தில்லை தேவரே.
சம்பந்தர்-திருவாலவாய்-திருவிராகம்-பண்-கௌசிகம் 5.

(2) நெடியீற்றுப் புளிமா ஆறும் அடியின் இறுதியில் ஒரு நெடியலோசையும் பெற்றது (உ-ம்).

நறவ நிறைவண் டறைதார்க்
கொன்றை நயந்து நயனத்தால்
சறவஞ் செறிவண் கொடியோ
றுடலம் பொடியா விழிசெய்தார்
புறவம் முறைவண் பதியா
மதியார் புரமூன் றெறிசெய்த
இறைவன் அறவன் இமையோ
ரேத்த உமையோ டிருந்தானே.
சம்பந்தர் - திருப்புறவம் - பண் - தக்கேசி 1.

[குறிப்பு “கொன்றை,” “ஏத்த” என்னும் சீர்களுக்கும் முன்சீர் ஓசை சற்று நீண்டு ஒலிப்புதால், இங்குத் “தேமா” சீர் இசையில் பொருந்தும்]

(3) ஆறு கூவிச் சீரும் அடியின் அந்தத்தில் ஒரு நெடியலோசை பெற்றது. அரை அடியின் அந்தத்திலும் நெடியலோசை பெற்று வருவதும் உண்டு. அதைத் திருவாசகத்தில் காணலாம். (உ-ம்)

* வறியா ரொளவல் லொலியோல் கலிவாக்
குறியே யெறியப் படுகொள் கையதே
செறிவேன் டெறியே கிலையா மதுவே
வறியா ரொருக்கால் வகையா குவபோல்.

விருத்தப் பாடலில்-ஒழியல் 5.

முத்துநர் ருமம்பூ மாலைதுக்கி
முனக்குடல் துபநர் நீபம்வைமயின்
சத்தியுற் சோமியும் பார்மகனும்
நாமக ளோடுபல் லாண்டிசையின்
சத்தியுற் கௌரியும் பார்ப்பதியுற்
கங்கையும் வந்துக விரிகொண்மின்
அத்தனை யாறனம் மாண்புபாடி.

யாடப்பொற் சண்ணமி டித்தனாமே.

திருவாசகம் - திருப்பொற் சண்ணம் 1.

நெடியலோசை அடியின் நற்றில் பெருமும் இச்சந்த விருத்தம் வருவதுமுண்டு. இதற்கு உதாரணம்:—

மேகவொ முங்குண் முன்கொடு
மின்னிரை தம்பிடையெகொடு
மாகம ருங்கினு மண்ணினும்
வல்லுரு மேறெதிர் செல்வன
வாக்கெடு மும்பல கைக்குல
மாள்வினை வாளுடை யாடவர்
காமீடைத்தக ளத்திரு
கைகளின் வந்துக லத்தனர்.

பெரிய புராணம் - ஏனாதி நாற் புராணம் 15.

இவ் வறுசீர்ச் சந்தவிருத்தம் அல்வகதிபன்னளும் சந்தக் கவித்துறையில் ஒரு சீர் அதிகரிப்பதால் உண்டாகக் கூடியதாகும். அல்வகதிக்கு விதி “குற்றயிரா லீறு கவின மைத்தொடு கூடிய நேர்” பெற்றதென்றும், இவ்வறுசீர் “குற்றயிரிற்றறு கவினையோடொரு நெட்டியிற் கூடிமால்” என்றும், விருத்தப்பாவி யல் கூறும். மற்றொரு சீர் (கவினம்) அதிகரிக்குமாயின், அது மாணியென்னும் எழுசீர்ச் சந்தவிருத்தமாகும்.

(4) நானு மாத்திரையளவுள்ள விளச்சீர்களாலும் மாச்சீர்களாலும் ஆக்கப்படுவது மற்றொருவகை அறுசீர்ச் சந்தவிருத்தமாகும். (உ-ம்)

சரும்பு சேர்சடை முடியினன்
மதியொடு துன்னிய தழல்நாகம்
அரும்பு தாதழிற் தலர்ந்தன
மலர்பல கொண்டடி யவர்போற்றக்
சரும்பு கார்மலி கொடியிட
கடிக்குளத் தறைதரு கற்பகத்தை
விரும்பு வேட்கையொ னெமகிழ்
துரைப்பவர் விதியுடைய வர்தாமே.

சம்பந்தர் - திருக்கடிக்குளம் - பண் - நட்பாசகம் 5.

(5) விருத்தையுடைய அறுசீர்களுடையதாய்வினமானது கொண்டு முடிந்த ஒரு கவிச்சீரும் தோன்றி

* காய்வின மடுத்தவொரு சீர்வினமி துத்தகளி
சூமுறவு தித்தியுமால்
வேயுபரை துணைக்கரமு மாந்தரி ரொனத்திகழு
மேனியுமு டைச்சரிமுழல்
காய்வின மடுத்தவொரு ளவந்திறுமி டத்தினது
காணுறெடி மந்தையெனப்
பாப்பின ஹடுத்தவுல கோசிதனை முத்தளவு
பாங்குறவி தித்தனாரோ.

—விருத்தப் பாவிவல்.

பினிதாய் நடக்கின்ற அறுதிரீச் சந்தவிரும்பும் மற் றொருவகை. விளத்தை அடுத்தவகையி காய்ச்சிர் களுக்கு மாத்திரை வைத்து. கடைச்சிர் ஐந்து மாத்திரை யோடு கையில் நெட்டுடமுத்த இருப்பதால் க ணிச்சிர் உருவம்பெற்று ஏழு மாத் திரை பெறும். இவ் வகை விரும்புதற்கள் இரட்டிப்புத்துவருவதைத் தாயுமா னர் பாடல்களில் காணலாம். (உ - ம்)

காயாத மரமீது கல்லேறு செல்லுமோ
கடவுணி யாங்களுடியெல்
கர்மபர் தத்தினார் சன்மபர் தம்பெறக்
கற்பித்த துன்னதருளை
வாயார வண்டமேர் வாழ்த்துவது(ம்) நொந்தபேர்
வைவதுவு மெல்களுவுக

- வாய்பாடு நிற்குகின் வைதிகவொ முங்குநினை
வாழ்த்தினார் பெறுபேறுதான்
- ஓயாது பெறவென முறையிட்ட தாற்பின்ன
ருளறுவது கருமமற்றும்
- உபயநெறி யீதென்னி னுசிந்தெந்நி பெந்தநெறி
உலகிலே பிழைபொறுக்குச்
- தாயான கருணையு மூன்குணம் டென்க்கினிச்
சஞ்சலக் கெடவருள்செய்வாய்
- சர்வபரி பூரணவ கண்டத்து துவமான
சச்சிதா னந்தசிவமே.

தாயுமானவர் - சச்சிதானந்த சிவம் 8.

இப் பன்னிரு சிர்ச் சந்தவிரும்பும் மேற்கண்ட அ றுதிரீ இரட்டியு ண்டானதாகும். கீழ்வரும் சம்பந்தர் பாடலும் இவ் விரும்புதற்கையே:—

ஒழிக்கும் பிணிபிறவி கேடென்றிவை
யுடைத்தாய வாழ்க்கையொ றியத்தவம்
அடங்குமி டங்கருதி நின்றொல்லாம்
• அடிகள் ஒழிந்திழை நாளாம்வண்ணம்
கிடங்கும் மதினுஞ்ச லாவிடெங்கும்
கெழுமனைக டோறும் மறையின்னெவி
தொடங்கும் கடந்தெத்த டங்கோவிலீசேர்
துங்காணை மாடம்தொ முமின்களே.

சம்பந்தர்-திருத்தனக்காணைமடம்-பண்-பழந் தக்கராகம் 1.

(6) குறிசீற்று மாங்காய்ச் சிரினால் ஆறுதிரும் ஆக் கப்பட்டது மற்றொருவகை. இதற்கு விரும்புதற் பாயி யல் (விதியாகிய) உதாரணம்:—

கள்ளாறு போதோக டெங்காம னம்போக
ருங்கால வேணன்றெனி
னள்ளார்ச டெக்கத்த னிச்சூர னேயேத்து
நாமப்பு லால்வெல்கொலோ
• கள்ளார்க டித்தாம ரைத்தனை ருத்துக்க
ரும்புள்ளெ னத்தக்கதோ
உள்ளாறு காமக்கொ டெங்காம ருத்தேயோ
ளிக்காரி டிக்கண்ணே.

(7) ஓற்றை யடுத்த குறிசீறியும் நெட்டுடமுத்தை யேனும் இறுதியில்பெற்று விளச்சிர்களால் ஆக்கப் படுவது மற்றொருவகை அறுதிரீச் சந்தவிரும்புதமா ரும். இதற்கு அடியின் சுற்றில் நேடிவோசையும் அல் லது அரைஅடியி னிறுதியிலும் நெடிப் வருவதும்

• உண்டு. அதைச் சம்பந்தர் தேவாரத்தில் காணலாம். இதற்கு விரும்புதற்பாயியல் ஆசிரியர் தந்த உதாரண மாவது:—

ஓதவார் கடலகத் துள்ளவா ரமிழ்தெது
ஓதினார்புலவர்மற்றும்

தீவிலாத் திக்கனிச் சுவையெய்ப் பாலெனத்
தேமொழிக் குவமைசொன்னர்
ஏதமே புலனாறு வழிநினைப் பாலவை
யின்படமே நல்கையாவால்
யாதெனக் கூறுகே வின்றொழிப் பண்பைநா
னேந்திழைப் பொற்கொடிக்கே.

(8) ஐந்து மாத்திரைச் சிர்கள் ஐந்தும் கடையில் ஏழு மாத்திரைச் சிருமாய் விரவிரும்பும் அறுதிரீச் சந்த விரும்பும் மற்றொருவகை. எனவே நெடியே னும் மெய்யேனும் இறுதி யடையப்பெற்ற விளச்சிர் கள், குறிசீற்று மாங்காய்ச் சிர்கள், மூன்று குற் றெழுத்தால் முடிந்த விளக்காய்ச் சிர்கள் ஆகிய இம் முவகைச் சிர்களும் ஐந்து மாத்திரையாகவான், முத லைத் திடங்களில் வாத்தக்கள. இறுதியில் ஆறுவது சிர்கள வருவன எவையெனில், ஒரு நெடிவு சுற்றில் பெற்ற ஏழுமாத்திரை யளவுள்ள இந்த முவகைச் சிர் களுமேயாம். அலவையணம்:—மெய்யெழுத்து நடுவே மிருத்த விளக்காய்ச் சிர்களும், மூன்று குறில் நடுவே பெற்ற விளக்கனிச் சிர்களும், மாங்கனிச் சிர்கள மாம். இதை,

ஓதியவு டம்பதனை யாதகுறி சீரென்ற
தேழிக் கி ளக்கருவிளச்
சாதியென நடுமெய்யம் மிகாவிளக் காயெனத்
தனிவந்த குறிசீற்றகாய்ப்
பேதமென வருமைத்த மாத்திரைச் சிர்களும்
யின்னொரு நெ டுப்பெற்றவும்
மேதகுவி ருத்தமென வான் நமிழ்ப் புலவருற்
வேண்டினா நிற்குமாதோ.

என்னும் உதாரணத்தால் இவ்விதியைவிரும்புதற்பாயி யலாசிரியர் விளக்கி இருப்பதனைக் காண்க. ஆகையால் இவ்வகையில் உபவகையாய் (மூன்றுக்கு மூன்று) ஒன்பதன்னள; ஆங்காங்குத் தமிழிலக்கியத்தில் வரு வன காண்க.

(9) ஒன்பதாவது வகை அறுதிரீச் சந்தவிரும்பும் சம்பந்தர் பாடிய "தோடுடைய செவியன்" என்னும் நடப்பாடைய் பண் பெற்றது. இது அப்பர் காலத் தில் அரிய இசையெனக் கொண்டாடப்பட்டது. இயற்றமிழ் யாப்பில் இதன் அலகு பின்வருமாறு:—
இந்தச் சந்தவிரும்புத்ததின முதல்சீர் ஒருநெடினும் ஒரு குறினாமால் ஆக்கப்பட்ட தேமாச்சிர், இரண் டாஞ்சிர் மூன்று குற்றெழுத்தாலாகிய சிறியகவினா காய், மூன்றாஞ்சிரும் நான்காஞ்சிரும் குறிசீற்றுக் கூகியம், ஐந்தாஞ்சிர் தேமா, ஆறாஞ்சிர் புளிமாக் காய் ஆக வருவது.

[இது பொதுவிதி ஆயினும் சம்பந்தர் இசைக்குப் பொருத்தமாய்ச் சிர்களின் உருவத்தை மாற்றுவதும் உண்டு.]

(உ-ம்)காதி யக்குகுழைய யன்னிழை
சேர்திரு மார்பண் றொருபாகம்
மாதி லங்குதிரு மெனியி
ணக்கரு மானின், னுரியாடை
மீதி லங்கவனிற் தானிமை
யோர்தொழ மெவு டிட்டுச்சோலை
போதி லங்குரசை யால்வழி
வண்டுகை யாடும் புகலூரே.

சம்பந்தர்—திருப்புகலூர் - பண் - கட்டபாடை - 2.

இவ்வாறு மேற்கூறிய விதியின் வண்ணம் வாசுதா சீர்கள் மாறுபட்டு வருவது சம்பந்தர் இசைத் தமிழின் சிறப்பாகும். “தோடுடையசெவி” என்பதில், “டையசெவி” முதல் ஐகாரத்தை நீட்டிப்பாடவேண்டும். அவ்வாறு பாவேதால் அச்சீர் கவிளங்காய் போல் ஒலிக்குமன்றிக் கருவிளமாய் ஒலிக்காது. அவ்வாறே “தாணுதல் செய்திறை காணி” என்னும் அப்பதிக ஒன்பதாஞ் செய்தியில் “ஔணுதல் செய்தொழி”, “வாணுதல் செய்யக்” “பேணுதல் செய்யிர” என்னும் சொற்றொடர்களிலுள்ள “தல் செய்திறை” “தல் செய்தொழி” “தல் செய்யக்” “தல் செய்யிர” என்பன தேமாங்கனிச்சீர்களாயினும், “வரியாரென வல்லொலி யோங்கலிலாக் குறியே எறியப்படு”மென்னும் விதியால், கவிளங்காய்களாய் இசையில் திகழும். இதன்றியும் முதல்சீர் மூன்று மாத்கிரை அள

வுள்ள தேமாவாதலால், அதற்குப்பதிலாய் அவ்வளவுள்ள புனிம வமைத்துச் சம்பந்தர் பாடுவதுண்டு. அதை அப்பதிகத்தில் 5, 6, 7, 8, 11-ம் பாடல்களைக் கூறிக் காணலாம். ஆயினும் பொதுவிதி விருத்தப்பாவி யலில் கூறியவாறு:—

ஆகி வாழிநெடி. லக்கர
முக்குறி வாகும் சிறுகாவே
கோதி லண்டையது குற்றுயி
ரீற்றிரு கவார் விளமென்றே
யோது மூன்றது ளுன்கது
மோங்கிய தேமா புனிமாங்காய்
சீத வெண்மதிமு கக்கரு
ரீன்மீழி மின்னே மடமாதே

என்பதாகும்.

நம்மாழ்வார் வைபவம்

திருவாய்மொழி

[779-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

6-ம் பத்து 2-ம் தசகம்

1-ம் பாகரம்.

மின்னிடை மடவார்கள் நின்னருள் சூரிவார்
முன்புநா னதஞ்சுவன்
மன் ளுடை யிலங்கையான்
காய்ந்த மாயவனே
உன்னுடைய சுண்டாயம் நானறிவ
னிளியது கொண்டு செய்வதென்
என்னுடைய பந்துக்கமுழந்
தந்துபோரு நம்பி.

அவதாரிகை:—இத் தசகத்தைப்பற்றி முன் குறிக்கப்பாலது சிறிசல அம்சங்கள் உள. இது வெரு ரஸ முள்ள கண்டம். சிறிக்கார ரஸம் நிறைந்துளது. ஸ்ரீரங்க சேஷத்திரத்தில் அரங்காரதப் பெருமான் வேட்டைக்கும் துஷ்ட ஜந்துக்களின் நிரஸநார்க் தமாயும் கோவிலிவிட்டு வெளியில் எழுந்தருளிக் கு திரை வரவுணம் ஏறி வேட்டையாடியபின் திரும்பிப் போகையில், ஸ்ரீ அரங்கநாயகி அம்மாளிடம் ஸேவை செய்யும் சேடிகள், தங்கன் பிராட்டி. பிரணய கோபா வேசத்தால் பெருமாளைக் கோயிலுள் பிரவேசிக்க வொட்டாமல் தடுத்தாக் கதவடைக்கும்படி தங்களுக்கு உத்திரவளித்ததாத் தாக்குவதின் நிமித்தம் தாக்கங்கள் செய்ய இத்தசகத்தை அதுவாக்கித்து. இதினு ளுக்கிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்கும் அவளது பிரிய கோபிக்கும் நடந்ததாகச் சிறியோர் ஊவலிக்கும் பரஸ்பர சம்பவாதத்தை வரக்கியமாய் வின்தரித்துஉபயோகிக்கிறார்கள். இதுதான் “பரிவேட்டை” என்றும் “மட்டையம்” என்றும் நடாந்துகிற பிரசித்த உற்சவம். இதை ஸேவை அபிஞ்சுரான ஸாதுக்களும் விசேஷ அறிவிலாத ஸாமான்னியரும் கூட்டம் கூடி ரஸா ப் தபவம் செய்கிறார்கள்.

இத்தசகத்தில், ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானது பிரிய நாயகியின் பாசரத்தால் ஆழ்வார் தாம் எம்பெருமாதிரை கலப்பேனல்லென் என்று அன்னியப தேசத்தால் தன்னின் சுவை நிலையை பகவானுக்கு அறிவிக்கிறார். யாம் உரை குறிப்பதில் ஒவ்வொரு பாசரத்தினிற்றுமீயிலும் சுவாபதேசக் கிரமத்தைச் சுருக்கி எழு

துவோம். திருவாய்மொழிக்கு முதலில் உரையிட்ட, திருக்குருகைபிரான் மெள்ளன் என்பவரின் ஆரூயிரப்படியில் இத்தசகத்துக்கு, சங்கோஜம் விரிவு ஏற்றம் தாழ்வு முதலிய குற்றங்களில்லாமல் தாம் தம் வழக்கம்போல் எழுதும் மைஸ்கிருதபதங்கள் கலந்த தமிழில் பொழிப்புரை எழுதி உரையிட்டிருப்பதையாம் அவர் அருளைமுன்னிட்டுத் தமிழில் நகல்செய்து தருவோம். பாசரங்களின் உரையிற்கண்ட வண்ணம், கோபிக்கும் கண்ணனுக்கும் சம்பவாதம் நடந்துபோன ரூபமாய் ஏற்படுகிறது. பாசரத்தில் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் பேசியதாக ஒரு மாற்றமும் கிடையாது. சம்பவாதம் முழுவதும் அதுமானமும் ஊறும்மும், காவிய ரஸத்தில் தொனியென்று பெயர்பெற்ற அகப்பொருளுமாக ஏற்படுகிறது. ஆரூயிரப்படி விஸ்தரிப்பதை எழுதி அதனில் உள் அடக்கமாய்க் கிடக்கும் தொனியையாம் எடுத்துக்காட்ட முயல்வோம்.

சுவாபதேச அவதாரிகை

குறிப்பு I. சென்ற தசகத்தில் 6ம் பாசரத்தில் சில குயில்களைத் “தம் மையல்திர மாற்றம்” பகவானிடத்திலிருந்து “கொண்டு வா” என்று இரந்ததாம், 9ம் பாசரத்தில் “வேறு கொண்டு” Special தூதாய் வண்டினங்களை “இரந்ததாம்” பகவானை அறிவுக்கு வந்திருந்ததாம். தாம் நேரவுபடப் பகவான் முன்னொருக்கால் “அஞ்சிறை மடகாராய்” (1)ம் பத்து (4)ம் தசகத்தில் துதுவிட்டதின் நிமித்தம் 1-ம் பத்து 6ம் தசகத்தில் “வலவேழுலகின்” படி. தாம், ஆழ்வாருடன் கலக்க எழுந்தருளியதுபோல் புறப்பட்டு ஆழ்வார் விஸஸம் தீரப்போகாமல் போனே மேலென்பதும், பகவான் முன் திரெளா திகையைத் துச்சாணைன் வஸ்திரா பஹாணம் செய்தபோது அவன் ஸலிவுப்பட்டுப்பட்டுக் கோவிர்தா வென்று அவன் ஆர்ந்த ஸ்வரத்தால் கூப்பிட்டபிறகுதானே தாம் தித்துச் சென்று உதவினே மேலென்பதும் முதலில் பிஷ்மம் சரப்பரத்தில் கிடந்திரோவுட உடனே ஸேவைலா திக்க உதவாமல் ரதம் ஏறித்தாம் தித்து ஸேவை கொடுத்தோமே என்பதும் ரூபகத்தக்கு வர, பகவான் உடனே ஆழ்வாரிடத்துக்கு எழுந்தருளி அவருக்குப் பரமோத்தேசியமான தன் சேவடிபையக் காட்டி அவரைத் திருவெண்ணகரத்திரு

ஏகக் கட்டளையிடவும்யிற்று. இத்தசகத்தின் 10 பாசாரமும் பகவானிடத்தில் ஆழ்வார் கலப்பேனலில்ைன் என்ற தோபாவேசத்துடன் ஊடலால் செய்த சில சிற்றங்களும்கிரதாவகளுமாக வரைக்கப்பட்டது ஆங்காங்குத் தென்படும்-அந்நியாபதேசத்தில் கோபி, கண்ணன் வேறு சில கோபிராமுடன் உள்ள கிரேகத்தால் தண்ணீர் உபேகித்தாகக் காணுகிறதே. சுவாபதேசத்தில் பகவத் பக்தரான ஆழ்வார் பிற பக்தர்களுக்கு ஏற்படும் ஸம்பிரமத்தைப் பற்றிப் பொருமைப்படலாமாவென்றால், ஆழ்வார் திருவுள்ளம் அப்படியும், பகவான் தண்ணீர் திர்பாராத பக்தர்க்கிடம் தாமே சென்று-அதநயப்பிக்கிறு நென்று பகவானின் குணநியத்தகீகு ஏற்றம் சொன்னபடி என்று பட்டர் என்ற ஆசான் கூறுவாராம். யாம் குறிக்கக்கூடிய தொன்றுதான். சுவாபதேசத்தில் அந்நியாபதேசத்தின் ஒவ்வொரு அம்சத்திற்கும் பிரதிஜோடியாக இணைதேவதை சரியன்று. முயற்சித்தத்தேடினாலும் அகப்படுவதரிது. சிற்றில அம்சங்க்களின் ஒற்றுமைகொண்டே கணிகள் திருவடிநாக்க்களும் அந்நியாபதேசங்க்களும்மெடுப்பதாயுக்கொ. ஆழ்வார், பிற பக்தர்க்களுக்குப் பகவான் செய்யும் பிரஸாத நிறைவு தனக்கில்லையே என்று குறைகொள்வதாக யோசிக்கவேண்டும். ஆழ்வார் ஊடல் கொள்வது நாயக நாயகி பாவத்தில் ஸம்பாதித்து; விராஜம் ஸஸூரிக் காமல் அத்தியந்த வேட்கை மிகுதியால் ஏற்படுவதாதலால் குற்றமில்லை.

பதநர் தம்ம்:—இது ஸ்ரீ கண்ணபகவானுக்குச் செய்த விண்ணப்பம். மின்னிடைய மடவர்கள்—மின்னல்போல் துண்ணிய இடையையுடைய மடப்பமுள்ள பெண்கள், நின்அருள் சூரிவார்—உன் பிரியருபயான கிருபையைச் சிரவால் வலுப்பவர்கள், முன்பு - ஆர்வர்கள் பார்ந்திருக்க, என்—நான், அது - என் பந்தையும் கிட்படியும் நீ எடுத்த வினையாவதைக் கண்டால், அஞ்சவன்—உனக்குக் கேலிவினையுமென்று யுபயப்பா நின்றேன். மன்னுடைய - ஸ்நிமான, இலக்கை அரண் காய்ந்த மாயவனே - காப்புப்பொருத்திய இலக்கையைச் சுட்ட ஆச்சரிய சக்தியுள்ளவனே, உன்னுடைய சண்டாயம் - உன்னுடைய U-tter Selfishness சுயநல நாட்டமும் பிரயத்தனமும் நான் நன்றாய்வேன். இனி அதுகொண்டு செய்வது என் - உம்மை நாம் அறிவோமாகையால் அதுபற்றி நாங்கள் ஏமாறமாட்டோம், ஆகையால் என் பந்தம் அடிக்கும் கிட்படியும் தந்தபோய் வீடு, நம்பி—ஹிதிரபரிச் சியம் இல்லாதவர்களை முகபரிசயத்தால் மாத்திரம் விளிக்கும் பதம். விசுவாலயோக்கியன் என்றந்தம். சண்டாயம், நம்பி—இப்பதங்கள் திருநெல்வேலி மதுரை ஸ்ரீலாக்களில் நடமாடும் அரும்பதங்கள்.

பொழிப்பரை:—இப்படித் தண்ணீர் நெடுக்காடில் விளக்கிட்டு செருங்கினை கலவை யில்லாதிருக்கச் செய்தேயும் தூதுவிட்டு அழைக்கச் செய்தேயும் எம்பெருமான் எழுந்தருளாத ஒழிவது அவன் மனதில் தாழ்வாக மதித்திருப்பதனாலே என்றீயீ யுபேகித்து அவர்கள் (வேறு பிரிய நாயகிகள்) பக்கலுள்ள விசேஷபிரிதி யுதிசயத்தாலே என்றும், அவர்க்குள்ளிடமிடும் பிரிந்தால் சிறித்திரிந்த மாட்டாமையாலே என்றும், நிச்சயித்து அத்தியந்தம் கிலேசப்பட்டவளாய் பிரணயகோபமும் பூண்டவளாய் அந்தக் கோ

பத்தாலே தோழிமாரோடும் கிணிகள் பூவைகள் என்றள்ள தன்னுடைய வினையாட்டு ஸாதனங்களோடு கூட இனி நாம் அவன் வந்தாலும் அவன்க்குக் கோபுக்கக் கடவோமல்லோம் என்று (சங்கீதம்) ஸமய மிட்டிகொண்டு (Programmed) அவன் எழுந்தருளினாலும் வந்ததுகொண்டே தோருபடி நல்வார்த்தகனராலும் (பனிமொழி) மாற்றத்தாக பிணக்கு பிடித்த நிற்க, எம்பெருமான் மீலவீணப்பிரித்த அடிக வியஸத்தாலே நிரம்ப கிலேசப்பட்ட இவன் தீதாழிமார் இவன் போலேயே சிற்றங்கொண்டிருப்பதைக் கண்டு இவர்க்குப் புருஷாகாரமாக்கிராயகியை அணுகிப் பனிமொழி கூறித் தன் அபராத்தத்தைப் பொறுத்தருள்செய்து இவருடன் கலவைகடித் தான் உய்ந்து பிழைத்தல், தன் திருநாமங்க்களைச் சொல்லி வைத்துப் பழக்கிய கிளி பூவை என்றள்ள வினையாட்டுச் சேதனங்களின் உதவிகொள்ள அமைகளும் சங்கீதத்தத்துக் குள்பட்டார்ப்போல் மேல்மீழுவாவது உசாவாவது செய்யாதிருக்க அவற்றைச் சென்றெடுத்த தன் திருநாமங்க்களைச் சொல்லிவைத்து அவை சொல்லல்மேட்டு ஒருவாறு வேட்கை தீருத்தல், இப்பிராட்டி பிரணயகோப மூர்க்கத்தாலே இவளினூடலை எவ்விதத்தாலாவது தீர்த்துத் தன் இறந்தாழிமம் பிராணனை ஒருவாறு மீட்டுத் தன் ஆதமையப்பான் வேண்டாம், மற்றையபடி ஒருவாறு தரித்துச் சிறுசீசிரம் நிற்கச் செய்யாவது அமைபுமென்ற சூழ்ச்சி பற்றி எங்க்களை எடுக்காதே வேண்டா வென்று மறுக்க வாயில்லாத பந்து கழல்கொண்டு அசேதன வினையாட்டு ஸாமான்களை எடுத்து அவற்றைத் தன் ஸர்வ அங்கங்களாலும் தீண்டியும் கைகொற்றொட்டுக் கலந்தம் ஒருவாறு தெளிந்து ஆதம் தாரணம் செய்து கொண்டுருந்து இவளை அபாங்க் (ஒதுக்குப்பு) பர்வையாலே பார்த்த நிர்வதிக ஸெஸந்திய மடப்பங்க்களுள்ள உன்னருள் சூடப்பிறந்தவர்க்குடைய பந்தம் கழலும்மல்லகா னிவை என்னுடைய பந்தம் கழலுமென்ன, ஆளுலென்ன? என்னுடைய பந்தம் கழலுமெடுத்து வினையாகிரே வித்ததை யவர்கள் காணில் செய்வதென்னென்ன, அடுத்து இல்லாதார் அவர்கள் காண்கைக்கு உபாயமென்ன வென்ன? நான் அடுத்திருக்கச் செய்தே நீ யவர்களோடு வந்து பரிமாறிற் நெல்லா மெங்க்களை கண்டபடி அப்படியே அரக்களும் காண்பார்க் காசகோகொண்ட? கண்டால்தான் வருவென்ன? தக்கோகாசக் பாத்திராமிருந்து வசனக் யுபேகிப்பாரென்று பார்த்த நானஞ்சா நின்றேனென்ன? உனக்கு என்னோடு உறவில்லையாகில் வருவதுதான்னென்ன? என் கிருபையாலே உனக்கு நஷ்டம் வருகிறதென்றற்குகிறேன், அத்தனையே; உறவினல் வருவதல்ல வென்றிவன் சொல்ல, இப்படி அஸம்பாதிக்க்களை ஏறிட்டுக்கொண்டு வீண் சங்கை எதற்கு? வேறு உத்தேசியக்கொண்டுவிடும் வரப்பிரசங்கமுண்டோ? உன் பக்கலுள்ள பிரியத்தின் முக்கிய முறையாலும் உண்ணிப் பிரிந்து தரிக்கமாட்டாமையாலே வந்ததேன் அத்தனையே யென்ற நருளிச்செய்ய, என் பக்கலுள்ள ஸ்ரீநகமா? அது பொய்யல்லவோ வென்ன? நான் யாரோடுமொருவாரோடு பரிமாறின அவர்கள் பக்கல் நட்பைப் செய்வதென வெண்ணவன் அருளிச் செய்ய, உனக்கு யாரோடுமொருவர் திறத்தில் மெல்

யான சீரேகமுண்டாடிகி லவர்களைச் சொல்லிக் கரீண் என்ன? அசோகவனத்திலே யிருந்த வரீதாபிராட்டி திறந்து நான் பாராட்டிய அன்பு மெய்யன்றோவென்ற நுருளிச்செய்ய, அதுவும் பொய்யென்று இவன்சொல்ல, அவள் பக்கலுள்ள ஸ்ரீகமம் பொய்யாகில் அ

வள் நிமித்தம் இலக்கையை அழிக்கக்கூடுமோவென்று அருளிச்செய்ய, அதென்றை யகப்படுத்தச்செய்த வஞ்சனையென்னுமிடம் மறியேனோ? ஆதலால் என்னுடைய பந்தம் கழலும் தந்து அங்கேபோரு நம்பி, என்று சொல்லுகிறார்.

யாப்பிலக்கணம்

[780-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

பொருள்கோள்

2. கண்ண மொழிமாற்றுப் பொருள்கோள்:—செய்யுளில் ஏற்ற சொற்களுக்கு ஏற்ற பயனிலைகள் முறைப்படி அமைக்கப்படாமல் ஏவாத முறையில் அமைக்கப்பட்டிருப்பின், அவற்றின் எந்தச் சொல்லுக்கு எப்பயனிலை ஏற்புடைத்தோ, அந்தச் சொல்லுக்கு அப்பயனிலையை அமைத்துப் பொருள்கொள்ளுதல் கண்ண மொழிமாற்றுப் பொருள்கோளாம்.

வரலாறு

கரையாடக் கெண்டை கயத்தாட மஞ்சை கரையாழ வம்மி மிதப்ப—வரையாணையாணைக்கு நீத்து முயற்கு நிலையென்ப கானக நாடன் சனை.

இந்தச் செய்யுளிலுள்ள சொற்களை இவை நிற்கும் நிலையிற்கொண்டு பொருளாய்வது இயலாது. ஆதலின், 'கானக நாடன் சனை மஞ்சை கரை ஆட' கெண்டை கயத்தாட, கரை மிதப்ப, அம்மி ஆழ, வரை அணையாணைக்கு நிலை, முயற்கு நீத்து என்ப, 'என்று ஏற்ற சொல்லுக்கு ஏற்ற பயனிலையை அமைத்துப் பொருள்கொள்'.

குறிப்பு:—கயம்-நீர்நிலை, கரை-சரையோடு, வரையாணை, நீத்து-நீஞ்சல்.

3. அடிமறி மொழிமாற்றுப் பொருள்கோள்:—ஒரு செய்யுளில் அமைந்துள்ள எவ்வடிபய எவ்விடத்தமைத்துப் பொருள்கொண்டாலும் பொருளமைதி கெடாதிருப்பது அடிமறி மொழிமாற்றுப் பொருள்கோளாம். அடிமறி மண்டல ஆசிரியப்பாவை இதற்கு எடுத்துக்காட்டாகக் கொள்ளலாம்.

வரலாறு

முருகா முருகா முருகா வெனையான் திருமால் முருகா சிவனார் மகனே முருவார் கடம்பா மயில்வா கண்ணே ஒருவா வுலகிற் கொளிமா மணியே.

இச்செய்யுளில் உள்ள எவ்வடிபய எக்கமைத்துப் பொருள் கொள்ளினும், பொருளமைதி கெடாமையாகக் காண்க.

4. அடிமொழி மாற்றுப் பொருள்கோள்:—செய்யுளின் ஓடிபுலி உள்ள ஒரு சொல்லை மற்றோடிபுலி உள்ள மற்றொரு இயையுந் சொல்லோடு மாற்றியமைத்துப் பொருள் கொள்வது அடிமொழி மாற்றுப் பொருள்கோளாம். கண்ண மொழிமாற்றுக்கும் இதற்கும் உள்ள வேறுபாடு இதனால் கிளங்கும்.

வரலாறு

ஆலத்த மேல் குவளை குளத்தான வாலின் செய்குரங்கு,

இதனை, 'வாலின் செய்குரங்கு ஆலத்த மேல்; குளத்தான குவளை,' என மொழிமாற்றி அமைத்துப் பொருள் கொள்க.

குளத்தது மேல்குவளை குளத்தான செக்கோட்டு வேரி மலர்.

இதுவுமது. இதனை இளம்பூரணர் மொழிமாற்றுக்கு எடுத்துக்காட்டாகக் கொண்டனர். இவற்றைக் கொண்டுகேட்டுப் பொருள்கோள் என்பாரும் உளர்.

5. பூட்டு வில் பொருள்கோள்:—ஒரு செய்யுளின் முதலிலும் இறுதியிலும் நிற்கும் சொற்களை விறகுதையில் சாணைப் பொருத்ததால் போல இயைத்துப் பொருள்கொள்ள அமைவது பூட்டு வில் பொருள்கோளாம்.

வரலாறு

திறந்தீடுமின் தீயவை பிற்காண்டும் மாதர் இறந்து படிப்பெரிதாம் ஏதம்-உற்றதையர்கோள் தண்ணை மார்பிற் நமிழர் பெருமானைக் கண்ணைக் காணக் கதவு.

இம் முத்தொள்ளாயிரச் செய்யுளில் முதலிலும் ஈற்றிலும் அமைந்துள்ள சொற்கள் 'கதவு திறந்தீடுமின்,' என இயைத்துப் பொருள்கொள்ள நிற்பல் காண்க.

6. புணல் யாற்றுப் பொருள்கோள்:—நீர் தடையின்றி ஒழுமும் யாறுபோலப் பொருள் தொடக்க முதல் இறுதிவரையில் ஒழுக்காகச்சென்று முடிவது புணல் யாற்றுப் பொருள்கோளாம். இதனை யாற்றுநீர்ப் பொருள்கோள் எனவும் வழங்குவர்.

வரலாறு

(1) ஆலைப்பான் பிறிதுயிரை யாக்குவது குற்றம் சினைப்பாளிற் கொண்டுன் மிசைதலும் குற்றம் சொலற்பால் வல்லாத செயல்தலும் குற்றம் கொலைப்பாலும் குற்றம் யாம்.

இந் நான் மணிக்கடிக்கைச் செய்யுளில் யாற்றொழுக்காகப் பொருளமைத் திருத்தலைக் காண்க. சக்கர நமச்சிவாயப் புலவர் நன்னால் விரித்தியுரையில் இச்செய்யுளை அடிமறி மாற்றுப் பொருள்கோளுக்கு உதாரணக் காட்டினர். இது வண்பாது ஆதலின், 'எவ்வடிபய எக்கமைத்துப் பொருள் கொள்ளினும் பொருள் கெடாதமைவது' என்னும் அடிமறி மாற்றின் இலக்கணத்தின்படி ஈற்றடியை மாற்றியமைப்பின் செய்யுள் இலக்கணஞ் சிதைதலால் புணல் யாற்றுப் பொருள்கோள் எனவே பொருத்தமெனத் தோற்றுவித்தது. மயிலை நாதரும் இச்செய்யுளைத் தாழியற்றிய நன்னாறுவரையில் யாற்றுநீர்ப் பொருள்கோளுக்கே உதாரணமாகக் காட்டியுள்ளதும் கருதத் தக்கது.

குறிப்பு:—அலைப்பான் - அழிப்பதற்காக, மிசைதல் - சாப்பிடுதல், சொல்ந்பால் - சொல்லுதற்குரிய சொற்கள்.

(2) சொல்லுக்கு நூற்பகம் பாம்பின் தோற்றம்போல் மெல்லவே கருவியுக் கின்று மேலவார் செல்லவே போல்தலை நிறுவிக் தேர்ந்ததாற் கல்விசேர் மாந்தரி னிறைஞ்சிக் காய்த்தவே.

இச் சிந்தாமணிச் செய்யுளில், 'சொல், கருவியுந்து, சன்று, தலை நிறவி, இறைஞ்சிக் காய்த்த, எனப் பொருளமைதி ஒழுங்குபெற அமைந்திருத்தல் காண்க. இதவும் புனல்யாற்றும் பொருள்கோளாம்.

குறிப்பு:—சொல் - செல், சூல் - கரு, மேலவார் - சிமோர், தலை நிறவி - தலையை உயர்த்தி, இறைஞ்சி-வணங்கி.

7. அலைமறி பாப்புப் பொருள்கோள்:—ஒரு செய்யுளின் ஈற்றில் நிற்குஞ் சொல்லெனத் தொடரேனும் அச்செய்யுளின் இடையிலும் முதலிலும் சென்று பொருளியைத்த நிற்பது அலைமறி பாப்புப் பொருள்கோளாம். அலை-வலை, பாப்பு - பாம்பு, புற்றில் துழையும் பாம்பு தலையை மறித்து வளையின் துழைவாயிறுக்குக் கொண்டுவருவது போல்வதால் இப்பொருள்கோள் இப்பெயர்த் தாயிற்றென்பர்.

வரலாறு

தாழ்ந்த வுளர்வினராய்த் தான்கூடத் தண்ணேறித் தளர்வார் தாழும் சூழ்ந்த வினையாக்கை சுடவிளிந்து காந்தகிழிற் சுழல்வார் தாழும் சூழ்ந்த பிணிநலிய முன்செய்த வினையென்றே முனிவார் தாழும் வாழ்ந்த பொழுதினே வானெயும் நெழிமுன்னி முழுவா தானே.

இப்பழம்பாட்டினிதுதியிலமைத்தான, 'வாழ்ந்த பொழுதினேவானெய்தும் நெழிமுன்னிமுயலாதார்,' என்றுத்தொடர்பாட்டின் இடையும்முதலும்சென்று பொருள் தருவதற்கி.

குறிப்பு:—காந்தகி-தேவர், நாகர், மனிதர், விலங்கு; விளிந்து - அழிந்து, சூழ்ந்த - முதிர்ந்த, முன்னி-நினைந்து.

8. தாப்பிசைப் பொருள்கோள்:—ஒரு செய்யுளின் இடையிலுள்ள சொல், அச்செய்யுளின் முதலிலும் ஈற்றிலும் சென்று பொருளை இயைப்பது தாப்பிசைப் பொருள்கோளாம். தாம்பு-ஊசல், இசை-சொல். ஊசல்போல் இடைநின்று இருமருக்கும் செல்லும் சொல்.

வரலாறு

உண்ணமை யுள்ள துயிர்நிலை ஊனுண்ண அண்ணுத்தல் செய்யா தனறு.

இத்திருக்குறளில், 'ஊனை உண்ணமை உள்ளது உயிர் நிலை, எனவும், ஊனை உண்ண அண்ணுத்தல்

செய்யாது அனறு,' எனவும் நலில் நின்ற 'ஊன்' என்னும் சொல் செய்யுளின் முதலும் இறுதியும் சென்று பொருளியைத்தமை காண்க.

குறிப்பு:—நிலை-நிறநல், அனறு-நாகம், அண்ணுத்தல் - வாய் திறத்தல்.

9. கொண்கூட்டுப் பொருள்கோள்:—ஒரு செய்யுளின் பல அடிகளிலும் பொருள் பொருத்தமின்றி விரலிக்கிடக்கும் சொற்களை எடுத்துப் பொருள் பொருத்தத்திற்குத் தகுதியான இடங்களில் கூட்டிப் பொருள்கொள்ள நிற்பது கொண்கூட்டுப் பொருள்கோளாம்.

வரலாறு

[கூர்த்தல்
1. ⁵தெக்கக்காய் போலத் திரண்டுருண்ட ³ஊபல்
⁶வெண்கோழிமுட்டையுடைத்தன்ன ⁴மாமேனி
2 அஞ்சனத் தன்ன ¹பசலை தணிவாமே
1 வங்கத்துச் சென்றார் வரின்.

இதிலுள்ள சொற்களை, 'வங்கத்துச் சென்றார் வரின், அஞ்சனத்தன்ன பைக்கூர்த்தல் மாமேனிதெக்கக்காய்போலத் திரண்டு உருண்ட வெண்கோழி முட்டை உடைத்தன்ன பசலை தணிவாமே,' எனக் கொண்டு கூட்டிப் பொருள்கொள்ள வேண்டுவதையறிக.

குறிப்பு:—வங்கம் - கப்பல், அஞ்சனம் - மை, மாமேனி - மாந்தளின் நிறத்தையாத திறம், தெக்கக்காய்-தேக்காய், பசலை-காதலரைப் பிரிந்த பெண்டிர் உடலில் படரும் பசப்பு அல்லது தேமல் என்பர்.

2. ஆரிய மன்னர் பறையின் எழுந்தியம்பும் பாரி பறம்பின்மேல் தண்ணுமை—காரி விறன் முள்ளூர் வேங்கைவீ தானுமை தோளான் நிறனுள்ள நுள்ள தலர்.

இதிலுள்ள சொற்களை, 'அவர் தண்ணுமைதான் காணும் தோளான், வேங்கை வீ நிறன் காரி விறன் முள்ளூர் உள்ளூர் உள்ளது, பாரி பறம்பின்மேல் ஆரிய மன்னர் பறையின் எழுந்து இயம்பும்,' எனக் கொண்கூட்டிப் பொருள்கொள்ள வேண்டுவதாயிருத்தலின், இதவும் கொண்டு கூட்டுப் பொருள்கோளே யாம்.

குறிப்பு:—அவர் - பலர் அறிந்து ஊற்றும் பழிச் சொல், தண்ணுமை - மத்தளம், வீ - புஷ்பம், காரி- ஒரு வள்ளல், பாரி - ஒரு வள்ளல், முள்ளூர்-மலையமான் திருமுடிக்காரி என்னும்வள்ளன் ஊர், விறல்- வெற்றி, பறம்பு - பாரி என்னும் வள்ளலின் மலை, ஆரிய மன்னர் - வடநாட்டார்.

செய்யுள்களுக்குப் பொருளாராயும்போது உலக வழக்குச் செய்யுள்வழக்கு இரண்டையும் அறிந்து, முன்னையார் மரபின் துணைது பொருளாராய்தல் வேண்டும். அங்கனமின்றேல்பொருள் முட்டுப்பட்டுத் தமக்கும் பிறர்க்கும் இன்னலை விளக்கும்.

எ ம ர ம் க் த த் தி ள வ ர ச ன்

ஸ்ரீமான் T. N. சேஷாசல ஐயர் B.A., B.L.,

எழுதியவார்

செந்தமிழ்க்காதை.

கலாநிலயம், வேளாளர் வீதி, புரையாக்கம், சென்னை. விலை ரூ. 1-4-0

தமிழ்ப்பாடல் 94.

அஷ்ட பரபந்தம்—திருவரங்கத்தந்தாதி

[788-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

கண்ட கணவின் பொருள்போல யாவும்பொய் கால

கண்ட கணவின் பொருள்போல யாவும்பொய் கால
[என்னும்]
கண்ட கணவின் கவர்வது வேமெய் கதிரல்கெணக்
கண்டகணவிய்பொழுதேசெல்கென் நறண் காராங்கப்
கண்டகணவின் புறக்கண்டிவாழ்த்திக்கடிதாய்மீனே
பதப்பிரிவு:—கண்ட கணவின் பொருள் போல
யாவும் பொய் காலன் என்னும் கண்டகன் ஆகி கவர்
வதுவே மெய் கதி நல்கு என கண்டகண இப்பொழுதே
செல்க என்று அருள் கார் அரங்கன் கண் தக நா
இன்பு உற கண்டு வாழ்த்தி கடித உய்மீன் ஏ.
பதவுரை.

கணவின் - சொப்பனத்தில், கண்ட - காணப்படு
கின்ற, பொருள்போல - பொருள்களைப்போல, யா
வும் - நனவியல் காண்கின்றவைகளும், பொய் - நிலை
யற்றதாய்ச்சிறிதகாலமியிருந்து மறைகின்றவைகளாம்.
(ஆனால் எதுதான் மெய் என்றால்) காலன் என்னும்
யமன் என்கின்ற, கண்டகன் - கொடியவன், ஆகி -
உயிரை, கவர்வதுவே - கவர்ந்தகொள்வதே, மெய்-
நிச்சயம், (ஆகையால் வீணிற்கு இவ்வுலக வாஞ்சை
யில் கிடந்து உழலாமல்),

“கதி - உயர்ந்த பரமபந்தத்தை, நல்கு - அருள்
வாய்,” என - என்று (கண்டகார்க்கணன் வேண்டி);
‘கண்டகண - கண்டகார்க்கணனே, இப்பொழுதே-இப்
பொழுதே, செல்க-பரமபந்தம் செல்வாயாக’ என்று-
என்று, அருள் - அருள்புரிந்த, கார் - கார்மேகம்
போன்ற, அரங்கன் - ஸ்ரீரங்கநாதனை, கண் - (உங்
கன்) கண்கள், தக-பெருமையையும்படி, கண்டு -
பார்த்தும், நா - நாவானது, இன்பு - இன்பம், உற -
அடையும்படி, வாழ்த்தி - துதித்து, கடித - விரை
வில், உய்மீன் - கடைத்தேறுங்கள்.

விளக்கம்:—கண்டகணவின், என்னும் யமக எழுத்
துக்கள், முதலடியில் கண்ட கணவின்(ன்), என இரண்டு
சொற்களாய்ப் பிரிந்தன. கண்ட, என்னும் முதல்
சொல் பெயரெச்சம். இரண்டாமடியில், கண்டகன்
ஆகி, எனப் பிரிந்தன. கண்டகம், என்பதற்கு வட
மொழியில் முள் என்பது அர்த்தம். கண்டகன் -
முள்ளைப்போன்றவன், கொடியவன். கண்டகன் +
ஆகி = கண்டகணவின், என, நிலைமொழி சுற்று (ன்)
மெய்யின்மேல், வருமொழிமுதல் (ஆ) உயிர் ஏறி,
(ன) உயிர்மெய் ஆயிற்று. ஆகி, இரண்டாம் வேற்
றுமைத் தொகை. மூன்றாமடியில், ‘கண்டகண இ’
என்பிரியும். முதற்சொல், கண்டகார்க்கணன் என்னும்
வடமொழிப்பெயர்; கண்டகன் எனச்சொலத்து, கண்
டகணு என எட்டாம்வேற்றுமை பெற்றது. இ, என
பட சுட்டிடைச்சொல். இது முன், கண்டகணு என்
னும் சொல்லின் சுற்றிலுள்ள ஆகார உயிருந்
சேரும்போது வி என்ற உடம்படுமெய் வர, அதன்
மேல் இ ஏறி, வி என ஆயிற்று. நான்காம் அடியில்
கண் தக நா இ (ன்பு) என்பிரியும். கண் + தக =
கண்டக, எனப் புணர்வுதன் விதி இனிவரும் இலக்
கணப் பாடங்களில் கூறப்படும். நாக்கு, என்னும்
பொருளுடைய நா என்னும் சொல் தற்க்காராயிருந்
தாலும் இங்கு யமகத்திற்காக னு என்று நன்ககர

மீக எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. நா + இன்பு =
நாவின்பு என வக உடம்படுமெய் வரவாயிற்று.

விரிவுரை:—உலகப் பொருள்கள் யாவும் பொய்த்
தோற்றங்களையெய்நிறிச்சயமென்றேனும்நிலையுள்ளன
வென்றேனும் எண்ணி வீண்மோசம் போகவேண்டா
வென்று கவி முதலில் அறிவுறுத்துகின்றார்: “கண்
ணால் காண்கின்றோமே, கையால் தொடுகின்றோமே,
இப்பொருள்கள் பொய்த்தோற்ற மென்றுரைத்தால்
நாங்கள் அதனை எவ்வாறு நம்புவோம்? இப்பொருள்க
ளால் இன்பமும் துன்பமும் நாங்கள் அனுபவிக்கவில்
லைபா” என்றமேகட்டபார் பகம்கவி கணவை உதாரணமா
கக் காட்டுகின்றார். கணவு கண்டு கொண்டிருக்கும்போ
து, அங்கு நிகழ்கின்றவைகள் யாவும் நிச்சயம் என்று
எண்ணியெயன்றோ இன்பமும் துன்பமும் அக்கணவி
னுள் அனுபவிக்கின்றோம், எனினும், அதனிற்காணும்
பொருள்களெல்லாம் பொய்யேதான் அல்லவா. நித்
திரை தெளிந்ததும் கண்டதவ்வளவும், பட்ட சக
துக்கங்கள் யாவும், பொய்யென்று உணர்ந்துகொள்
கின்றோம். அவ்விதமே, நம்மைச் சூழ்ந்திருக்கின்ற
மாயை யென்னும் நெடுநீனாக்கத்தில் நேர்கின்ற. கண
வாம் இவ்வுலக விஷயங்கள். அந்தத் தூக்கம் தீர்ந்து
ஞானக்கண்கள் திறக்குமாயின், “இப்பொய் உலகத்
தையோ இத்தனைகாலம் நாம்மெய்யென்று எண்ணிப்
படாதபாடுபட்டோம்” என்ற உணர்வுகூர் ஆவோம்..
நம் வாழ்க்கையே நித்திரை யென்றும் அதுதான் விவ
கரிப்பதெல்லாம் கனவென்றும் கூறினால், இரவில்
உறங்குவதும் அவ்வுறக்கத்தான் கணவுகள் காண்பதும்
எவ்வாறுகூறும் என்ற ஒரு ஐயப் தோன்றலாம். நாம்
இரவில் துங்குவது, தூக்கத்தான் தூக்கம்; அந்தக்
கணவும் கணவினுள் ஓர் கணவு, கணக்கண்டதாகவும்
அதனை இன்னொருவருக்குச் சொன்னதாகவும் கண
வே கண்ணே அனுபவம் சிலருக்கு நேர்க்கிருக்கலாம்.
எனின், கணவினுள் கணவுகாண்பதும் இயலாத
தன்று. இன்னபடியாவும் கனவென்பதைக் கவி வற்
புறுத்தி இவ்வுலகவாழ்க்கையில் சுகம்போல் தோன்று
கின்றவைகளைக் கொண்டாடி மகிழாமலும், தக்கம்
போல் தோன்றுகின்றவைகளுக்கு ஆற்றாமல் வருந்
தாமலும், இறப்பதொன்றே நிச்சயம் என்பதை
நினைத்து, அதன்பின் பாகதி அடைந்து உய்வதற்குத்
திருவரங்கனைக் கண்டிவாழ்த்திக் காலம் கழிக்குமாறு
நம்மை அழைக்கின்றார்.

அவ்வாறு அழைக்கும்போது அரங்கணுடைய
அருளின் திறத்தை எடுத்துக்காட்டக் கண்டகார்க்க
ணுடைய கதையைக் குறிப்பிடலாவிடின்றார். கண்டக
கார்க்கணன் என்பவன் பரதப்போர் நடந்த காலத்தில்
வசித்தவன் ஒருவன். இவன் சிவபக்தன், விஷ்ணுவை
முற்றிலும் வெறுத்துப் பகைத்திருந்தான். அரியின்
பேர் தன்காதிருக்கேட்டாலும் பாலம் என்றன்கொள்கை
யை ஆதலால், கோவிந்தர், கிருஷ்ணர், ராமர், என்று
பிறர் அழைப்பதும் பேசிக்கொள்வதும் தன் செவி
யில் தறுமுயற்படாதென்று தன் இரண்டு காதினும்
இரண்டு பெரிய மணிகளைக் கட்டிக்கொண்டு அவை
கள் செய்யும் ஒலியால் அறிந்தும் மொழிகள் கேளா

வண்ணம் தடுத்துவர வாயினான். (கண்டாகர்ணன், என்பது காசில் மணிகள் கட்டிக்கொண்டிருப்பவன் என்று பொருள்படுமையால் இது இவனுக்குக் காரணப்பெயர் ஆயிற்று.) கிஷ்ணுவை இவன் இவ்வளவு வெறுத்திருப்பதுடன் விரும்பிச் செய்த சிவ பூஜைக்கும் அளவில்லையானாலும், இவன் இறந்தபின் இவனது ஆள்மாவைக் காரணத்தின் கழைத்துச் சொல்லச் சிவகணக்கன் வரவில்லை. வைகுந்தவாசிகளே இவனது ஆள்மாவை அழைத்துப்போக வந்தனர். இதுகாண்நின்றுமீயும் சிவபுருமும் அடைந்த இவனது ஆள்மாவை விபீரத்தின் விரைந்ததை வினவக்கிருஷ்ணனிடம் வந்தசேர்ந்தது. அப்பொழுது கிருஷ்ண பகவான், “கண்டாகர்ண, என்னை நீபகைத்ததும் சிவ பூஜை செய்ததும் உண்மையே, ஆயினும், என் பேரீகேட்டுவிடப்போகின்றன தென்று எப்பொழுதும் பயந்திருந்த நீ இடைவிடாத என் நாமத்தை எண்ணி இருந்தாய். உன்காதின் மணி அடிக்குந்தோறும் நீ நினைத்தது என் நாமத்தையே. நேரக்கம் எதுவானாலும் என்னை நினைப்பவர்கள் என்பக்களே; எப்படியானாலும் மனிதர் என்னை நினைத்தால் போதும்” என்று கூறினார். இதுகேட்ட கண்டாகர்ணன், பகையால் நினைத்தவனாயும் வெறுக்காமல் ஏற்றுக்கொள்ளும் கண்ணனது கருணையைக் கண்டு மனமுருகி விழிநீர் வழிய, “அருட்பெருந் கடவுளே, எனக்கு மோர் கதி நீ நல்குவாயோ” எனவேண்டுகிருஷ்ணன், “கண்டாகர்ண இப்பொழுதே நீ வைகுந்தம் சென்று வாழ்க” என வரமளித்தான். இவ்விதம், தன்னை வெறுத்தவருக்கும் நற்கதியளிக்கும் பாமனை நாம் கண்டகக்கண்டு நர இன்புற வாழ்த்தி வழிபடுவாமாயின் பாமபதம் பெறவதில் ஐயமுண்டே, என்று கவி காட்டுகிறார்.

வாராக வாமன நேயரக் காவட்ட சேமிவல
வாராக வாவுள் வடிவகண்ட டான்மன் மதனுட
வாராக வாநாஞ் செய்வனென் குறையும் வண்ண
[மடங்கே
வாராக வாச முலையேனைப் போலுள்ள மாநருக்கே.
புதப்பிடுவ;—வாராக வாமனனே அரங்கா வட்டம் நேமி வலவா ராகவா உன் வடிவு கண்டால் மன் மதனும் மடவார் ஆக ஆதரன் என்றால் உய்யும் வண்ணம் எங்கே வார் ஆகம் வாசம் முலையேனை போல் உள்ள மாநருக்கே.

புதவாராக
வாராக - வராக அவதாரம் எடுத்தவனே, வாமனனே - வாமனனாகத் தோன்றினவனே; அரங்கா - அரங்கநாதனே, வட்டம் - வட்டமான, நேமி - சக்கரங்களையதேரை அர்ச்சனனுக்காக ஓட்டிய, வலவா - பாசன் ஆன கிருஷ்ணனே; ராகவா - ரகுமச்சத்தில் ராமனாகப் பிறந்தவனே; உன் - உனது, வடிவு - அழகை, கண்டால் - பார்த்தால், மன் மதனும் - அழகிற் கிறந்தவனும் மற்றவர்க்குக் காமம் மூட்டுகின்றவனுமான மன்மதனுக்கூட (உன்னை அனை அனைத்துச் செழு பொருட்டு) மடவார் ஆக - பல பெண்ணாக மாறிக் கொள்ளவேண்டுமென்று, ஆதரம் செய்வன் - ஆசைப்படுவான், என்றால் - என்றால், வார் - கச்ச அணியப்பெற்ற, ஆகம் - மாப்பில், வாசம் - வாசனையுடைய சந்தனம் முதலிய பூசியுள்ள, முலையேனைப்போல் - முலை

கனையுடைய என்னைப்போல், உள்ள - இருக்கின்ற, மாநருக்கு - பெண்களுக்கு, உய்யும் வண்ணம் - பிழைக்கும் வழி, எங்கே - எவ்விடத்தில் உளது!

கருத்து:—அரக்கனது அழகிற்கு ஆளாகி மன்மதனும் பெண்ணாக வேண்டுமென்று யேதறுவான் என்பது நிச்சயம். அவ்வாறிருக்க, தானும் தன்போன்ற மாதர்களுக்கும் அவ்வரக்கனது வடிவைக் கண்டபின் நானும் முதலியவைகளைக் காத்திருக்கொள்வதென்பது கடுகோ என்று கவி, யாவரையும் கடவுள் தன்வயம் ஆக்கிக்கொள்ளுந் தன்மையைப் பாராட்டுகின்றார்.

விளக்கம்:—வாராகவா, என்பன யமகமாய் வந்திருக்கின்றன. இவை முதலடியில், வாராக வா(மனனே) எனப்பிரியும். இதன் டாம் அடியில், வாராகவா, எனப்பிரியும். இதனில் முதலில் உள்ள, வா என்பது முதலடியின் சுற்றியுள்ள 'வா' என்பதோடு சேர்ந்து, 'வலவா' என்ற எட்டாம் வேற்றுமைச் சொல்லாகின்றது. வலவன், என்பதற்குத் தேர்ப்பாகன் என்பது அர்த்தம். எட்டாம் வேற்றுமையில், ராமன் - ராமா, கண்ணன் - கண்ணு, என்று ஆவது போல், வலவன் என்பது வலவா (தேர்ப்பாகனே) என்று ஆயிற்று. நேமி என்பது தேர்ச்சக்கிரம்; அது இங்குத் தனாகக் குறிக்கின்றது. அல்லது, நேமி என்பதைச் சக்கிரபாகம் என்றே கொண்டு, வலவா என்பதற்கு வல்லமை உடையவனே, எனப் பொருள் கூறலாம். சக்கிரபாகத்தைச் சொல்குவதில் வல்லமை உடையவனே, என்று திருமாளி அழைத்தபடியாகும்; அல்லது, வலவா, என்பதற்கு 'வலப்பக்கமுடையவனே' என்றும் கூறலாம். அப்பொழுது 'நேமிவலவா' என்பது சக்கிரபாகத்தை வலது காத்தில் ஏந்தியவனே எனப் பொருள்படும். ஆயினும், கிருஷ்ணவாதாரத்தைக் குறிக்கும்படி 'வலவா' என்பதற்குத் தேர்ப்பாகனே என்று பொருள் கொள்வது நன்கு பொருத்தம்.

முன்றும் அடியில்—வார் ஆக ஆதரம் எனப்பிரியும். இதனில் வார் என்பது இரண்டாம் அடி யீற்றியுள்ள மட என்பதோடு சேர்ந்து 'மடவார்' என்ற சொல் ஆயிற்று. ஆக, என்பது ஆவதற்கு என்னும் பொருளுடைய வினையெச்சம். அடுத்த, ஆதரம் என்று சொல்லின் முதல் எழுத்தாகிய 'ஆ' என்பது வகர உடம்படுமெய்பின்மேல் ஏறி 'வா' என நிபந்திக்கின்றது.

நான்காவது அடியில்—வார் ஆக வா(சம்) எனப்பிரியும். வார் இறுதியமார்பில் வாசனையுடைய முலைகளைத் தாக்கும் என்போன்ற மாதர், என்பது அவ்வடியின் பொருள்.

இலக்கணம்

உடம்படுமெய்கள் வந்து புளர்சின்ற இலக்கண விதிகள் இதுவரையில் கற்றவற்றை மறவாதிருந்தால், தமிழ் எழுதும்போது சிற்சில பிழைகள் நேராமல் காக்கலாம். உதாரணமாக, 'அடுத்த பிங்க் வரவில்லை' என்றும், 'நான், காண், யில்லை' என்றும், 'கடவுள், யெங்கும் இருக்கின்றார்' என்றும்; 'இது யென் னீடு' என்றும் 'யேன், நீ கடிந்த' என்று 'அனுப்ப யில்லை' என்றும் பலர் எழுதக் காண்கின்றோம். இவ்வுதாரணங்களில் யகரம் வந்திருப்பது அத்தனையும் பிழை.

இந்தப் பிழை எப்படி வரலாகின்றது என்பதையும் எளிதில் தெரிந்துகொள்ளலாம். 'அவனை யிங்கே அழைத்துவா' என்றும்; 'அரசி பெருகு இருக்கின்றான்' என்றும்; 'பொன்னை யெங்குக் கொடு' என்றும்; 'ஈ யேன் வரவில்லை' என்றும் புல்தகவர்களில் வந்திருக்கக்காண்கின்றனர். கண்டு, 'அவனை யிங்கே' என்று எழுதுவது சரியானால் 'அவன் யிங்கே' என்று எழுதுவதும் சரியாகத்தான் இருக்கவேண்டும் என்று நினைக்கின்றனர். 'ஈ யேன்' என்பது சரியானால் 'யேன் ஈ' என்று ஏன் எழுதப்படாது என்று எண்ணுகின்றனர். இதுவும்ன்றி ஆனை—யானை, ஆறு—யாறு, என இரண்டிவதமாகவும் சில சொற்கள் வழங்கப்படுவதும் அவர்தம் கண்களுக்குத் தென்பட்டிருக்கும். இவைகளின் இலக்கணம் தெரியாததால், கண்ணிற்குத் தோன்றுவதையே நம்பி எந்த உயிர் எழுத்திற்கும் பதிலையும் யகர உயிர்பெயர் வந்தாலும் வரலாம் என்று முடிவுசெய்துகொள்ள நேர்கின்றது.

ய, யா யி யீ யு யூ யெ யே யை யொ யோ யெள என்ற வரிசையில், யி யீ யெ யை யொ என்ற ஆறு எழுத்துக்களும் மொழிக்குமுதலில் ஒருபோதும் வாரா. மற்ற எழுத்துக்களிலும் யானையாவன் யாங்கு, யாப்பு, என யா என்னும் எழுத்தைத் தவிர மற்ற (யு யூ யோ யெள என்னும்) ஐந்து எழுத்துக்களை முதலாகவுடைய சொற்கள் சமிக்கிருந்த வார்த்தைகளாகவே யிருக்கும். ஆகையால், யிவன், யேன், யெமக்கு என்பன மொழியின் சரியான உருவங்களல்ல—இவன் 'ஏன்' எனக்கு, என்பனவே அவைகளின் சரியான உருவங்கள். எனவே, யிவன் யேன் யெமக்கு, என்று எழுதப்பட்டிருக்குமானால், முதலில் இருக்கிற யகரங்கள் உடம்பி மெய்களாக வந்து அவைகளின்மேல் இம்மொழிமுதல் உயிர்கள் ஏறியனவாகவே இருந்தல்வேண்டும். யகர உடம்பி மெய் வரக்கூடிய இடங்கள் இப்பொழுது தெரியாமலாயினால், இத்தகைய பிழைகளிலிருந்து காத்துக் கொள்வது இனி எளிது. அவன் + இங்கே, என்று சேரும்போது, நிலைமொழியிறிதுவின் என்னும்

மெய்யெழுத்து இருப்பதால், அதன்மேல் வருமொழி முதல் உயிர் ஏறி 'அவனை யிங்கே' என்று ஆக்கப்பெறியோமொழி, யகர உடம்பிமெய் பெற்று 'அவன் யிங்கே' என்றாக இயலாது. 'ஈ யேன்' எனவரும்; ஏனெனில், நிலைமொழி ஈ என்னும் உயிரில் முடிவதால், வருமொழி முதலில் ஏ என்னும் உயிர் வர, இடையில் யகர உடம்பிமெய் வந்தது. ஆனால் 'யேன் ஈ' எனவராது. ஏன் என்பது பதம்; அதவே முதலாக இருக்கும்போது அதற்குமுன் உடம்பிமெய் வரக்காரணம் இல்லை.

இனி, 'போயிருந்தான்', என்றும், 'காயிலை' என்றும் வருகின்ற இடங்களில், 'போ, கா' என்ற ஓகார ஆகாரங்களுக்குப்பின் (வகரத்திற்குப்பதிலாய்) யகர உடம்பிமெய்கள் வந்திருக்கின்றனவே என்று மயங்கவேண்டாம். இவைகளின் முதற் சொற்கள் போ, கா என்பனவேயாம். அவை, போய் காய் என்பனவாகும். ஆகையால், போய் + இருந்தான் = போயிருந்தான், என்றும், காய் + இலை = காயிலை, என்றும், நிலைமொழியீற்று மெய்யின்மேல் வருமொழி முதல் உயிர் ஏறியீகரங்கள் ஆயின—அந்த யகரம், ஆகையால், சொல்லோடு சேர்ந்த மெய் எழுத்தே ஆன்றி உடம்பி மெய்யாக வந்தது அன்று. வகர வரிசையில், வு யூ வொ வோ என்றாகவானு எழுத்துக்களும் மொழிக்குமுதலில் வாரா. வ வா வி வீ வெ வே வை வெள என்ற எட்டி எழுத்துக்களும் வரும். ஆகையால், சந்தர்ப்பத்திற்குத் தக்கபடி மொழிக்கு முதலில் உள்ள வகரம், உயிர் ஏறிய உடம்பிமெய்யாகவாவது அல்லது வார்த்தையைச் சேர்ந்ததாகவாவது கொள்ளவேண்டும். உதாரணம்—'பூவிலை', என்பது பூவும் இழையும் என்ப பொருள்பட வேண்டுமானால், பூ + இலை என்ற இரண்டு சொற்கள் சேர்ந்து ஆனதாகும். ஆகையால், அந்த வகரம், உடம்பிமெய், அல்லது பூவின் துணியை (கிராயம்) என்பது பொருளானால், வகரம் உடம்பிமெய் ஆகாது. அப்படியே, ஆவென்றான் என்பது, ஆ + அவன்றான், பகவென்று சொன்னான், என்றும் ஆ + வென்றான் பகவென்று செய்தான் என்றும் பொருள்படக்கூடும்.

க லி த் தோ கை

[785-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

பாலுக்கல் 33

இளவேளிர் கால வரலின் கண் ஆற்றாது வருந்திய தலைமகளைத் தோழி ஆற்றி இருக்கும்படி வற்புறுத்தினான். அவ்வுரையை உளம்கொள்ளாது வருந்திக் கொண்டிருந்தாட்குத் தலைவனது வரவையுணர்ந்து தோழி பேருவகையால் கூறி ஆற்றுவிர்த்ததைக் கூறுவது இச்செய்யுள்.

மன்னுயி ரேமுற மலர்நூலம் புரவீன்று
பன்னீராற் பாய்புணல் பார்தூட்டி யிறந்தபிற
சின்னீரா னறல்வார வகலயாறு கவின்பெற
முன்னென்று தமக்காற்றி முயன்றவ ரிறுதிக்கட்
பின்னென்று பெயர்த்தாற்றும் பிரிவாயாளர்போற்
பன்மலர் சினையுக்கச் சீரும்பிரிந்து வண்டார்ப்ப
வின்னம் ரிளவேளி றிறுத்தந்த பொழுதினான்

விரிகாஞ்சித் தாதாடி யிருக்குயில் விளிப்பவும்
பிரிவுஞ்சா தலர் தீமை மறைப்பென்மன் மறைப்பவும்
கரிபொய்த்தான் கீழிருந்த மரம்போலக் கவின்பவாடி
பெரிபொத்தி யென்னெஞ்சுஞ் சுவையி னெவன்

[செய்கோ

பொறைதனர் கொம்பின்மேற் சிதிரின மிறைகொள
நிறைதளரா தவர் தீமை மறைப்பென்மன் மறைப்பவு
முறைதளர்ந்த மன்னவன் கீழ்க் குடிபோலக் கலவந்து
பொறைதளர்பு பொறுநால் கண்ணுயி னெவன்

[செய்கோ

நீளையமீழ்நூல் சினைச்சுரும்பியாழ்ப்போலவிரைசெய்ப்பவும்
கொறைதளரா தவர் தீமை மறைப்பென்மன் மறைப்பவும்
கிளையழிய வாழ்பவ னுக்கம் பிபாற் புல்லென்று
வளையாடு கெழிப்போற் தோளாயினெவன் செய்கே

வ ரீ த் த ம ர ன ம்

வேம்பின் பெருமை:—டாக்டர் வாட்ஸ் என்னும் ஐரோப்பிய வைத்திய நிபுணர் வேம்பைப் பற்றி ஆய்ந்து வெளியிட்ட பிரசுர மொன்றை, எந்தவிதிலும் வேம்பு அதிகமாக விருக்கின்றதோ அங்கே ஜூரம் வருவதில்லை யென்றும், வேப்பங்காற்று ஸ்டாபயிட் ஜோக் கிருமிகளைக் கொன்றவையென்றதா என்றும், வேம்பும் ஆடாதுடைய நியமோனியா ஜூரத்தை விலக்கவல்லன வென்றும் கூறுகின்றார்.

மலட்டுலரி:—ஜெர்மன் சர்வாதிசாரியான ஹிட்லர், ஜெர்மனியின் ஜனத்தொகைவளர்ச்சிக்காகப் பல முறைகளைக் கையாண்டு வருகின்றார். சென்றவாண்டு, பிரம்மசாரிகளா யிருப்பதை தடுக்கவேண்டி, சல்வான உதவி செய்ய ஜெர்மன் கவர்ன்மெண்டில் திட்டம் போடப்பட்டது. பிறகு பிரம்மச்சாரிகளும் வயதான கன்னிகளுக்கும் விடுபாட்டைக் கொண்டு வரட்டுப் பெண்களால் கையாளப்படும் பிரஜா உற்பத்தி முறையைத் தடுப்பதற்காக ஹிட்லர் மலாடயிருக்கும் பெண்களிடமிருந்து வரி வசூல்செய்யும் சட்டம் ஒன்று செய்துள்ளார் என்று தெரிகின்றது.

சிறந்த மோட்டார்:—உலகில் இருக்கின்ற மோட்டார் வண்டிகளில் சிறந்ததும், விஸையூர்ந்தமான மோட்டார் பாரசீக அரசரிடத்தில் இருக்கின்றதாம். அந்த வண்டியின் விலை 25 ஆயிரம் பலன் என்று கூறப்படுகின்றது. இந்த வண்டியின் பல பாகங்கள் தங்கத் தட்டிலால் முடப்பெற்றவையாம். இந்த கட்டில் வைரம் பச்சை நீலம் கிசுப்பு முத்து முதலிய நவரத்தினங்கள் பதிக்கப்பெற்றிருக்கின்றனவாம்.

NATIONAL INSURANCE COMPANY, LIMITED.
 Head Office:
NATIONAL INSURANCE BUILDING,
 7, Council House Street, Calcutta.

New Business Completed
 During 1932 ... Rs. 1,55,66,790
 Out of a business of ... Rs. 1,96,70,000
 received in proposals.
 for the policyholder from an investment point of view.
 Life Assurance is security for the policyholder and after him for his wife and children.
 Claims paid over ... Rs. 1,00,00,000
 Total Assets exceed ... Rs. 1,90,00,000
 For Terms & Conditions apply to:—

T. ANANTACHARI,
 Branch Secretary, OR R. G. DAS & Co.,
 113, Armenian Street, Madras. Managers.

FIRE & ACCIDENT RISKS covered by NATIONAL FIRE AND GENERAL INSURANCE COMPANY Ltd., NATIONAL INSURANCE BUILDING, 7, Council House Street, Calcutta

For Terms & Conditions apply to:—
 T. ANANTACHARI,
 Branch Secretary, OR R. G. DAS & Co.,
 113, Armenian Street, Madras. Managers.

நெடிய நாய்:—உலகில் உள்ள நாய்க்குடும்ப எல்லா வற்றையும் விட அதிக நீளமும் உயரமுமுள்ள நாயொன்று பிரஞ்சுவாசி பொற்காலம் வளர்க்கப் படுகின்றதாம். இந்த நாயின் நீளம் 5 அடி 8 1/2 அங்குலமாம். இந்த நாயைப் பார்ப்பதற்கு ஐரோப்பாவின் பல பாகங்களிலிருந்தும் பலர் வருகின்றார்களாம்.

எல்பா மானிகை:—செப்போலியன் இறுதியாகத் தோற்கடிக்கப்பெற்று எல்பா என்னும் தீவில் காவலில் வைக்கப்பட்டிருந்தார் என்பதை எல்லோரும் அறிவர். அவர் 1814-வருஷ முதல் 1815-ப்பிரவரி மாதம் வரை அங்கேயிருந்தார். பிரஞ்சு அரசாங்கத்தார் அவர் வசித்த கட்டிடத்தைச் செப்பாண்டு வருகின்றனர். அக்காலத்தில் செப்போலியன் வசம் இருந்த 1000 புத்தகங்களும் ரூபாகச் சின்னமாகக் காப்பாற்றப்பட்டுள்ளன.

காதற் கடிதம்:—செப்போலியன் பிரஞ்சு மாதர் சிலருக்கு எழுதிய காதற்கடிதங்களில் எட்டுக் கடிதங்கள் ஒரு பிரஞ்சுக்காரரிட மிருந்ததாம். அவைகளைப் பிரிட்லன் வாசியும், செல்வமுதான ஓர் ஆராய்ச்சிக்காரர் 20 ஆயிரம் பலன் கொடுத்தும் கவனியுள்ளாராம்.

விமானக் கணக்கு:—இங்கிலாந்தில் 850 ஆகாய விமானங்களும், பிரான்ஸில் 1650 ஆகாய விமானங்களும், ருஷ்யாவில் 1500 ஆகாய விமானங்களும், அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டில் 1100 ஆகாய விமானங்களும் இருக்கின்றன என்று கணக்கெடுக்கப்பெற்றது. இத்தாலிய சுயேச்சாதிசாரியான முஸ்ஸோனி என்பார், யுத்த பரிசரண முயற்சி நல்ல பயன் அளித்தது என்பது இதனால் தெரிகின்றது என்று ஒரு கூட்டத்தில் கூறிச் சிரித்தாராம்.

விவாக ரத்து:—வருஷத்திற்கு வருஷம் இங்கிலாந்தில் விவாகரத்து அதிகமாக நடந்து வருகின்றதாம். 1932-ம் வருஷம் 1931-ம் வருஷத்தைக் காட்டிலும் இரண்டுமடங்கு அதிகமான விவாகரத்து வழக்குகள் தொடரப்பெற்றனவாம். 1932-ம் வருஷத்தில் இங்கிலாந்திலும் வேலிலும் 4688 விவாகரத்து நடந்தனவாம். இந்த வழக்கில் 100-க்கு 60 க்கு மாணவழக்குகள் பெண்களால் கொண்டுவரப்பெற்றனவாம்.

700 பாகைகளில் பைபின்:—கிறிஸ்தவ மத நூலான பைசில் இதுவரை 700 பாகைகளில் மொழி பெயர்க்கப் பெற்றிருக்கின்றதாம். சைவ வைணவர்கள் தங்கள் மத நூல்களை 7 பாகையிலாவது வெளியிட்டிருக்கின்றனரா என்று ஒரு தமிழ் வர்த்தமானப் பத்திரிகையின் ஆசிரியர் கேட்கின்றார்.

அ மி ர் த ச ர க ர ம்

தேசபலத்தையும், இரத்த விருத்தியையும், ரூபக சக்தியையும், தாது புஷ்பயையும் கொடுப்பதில் எங்களுடைய ஆதங்க நிக்ரஹு மாந்தரைகள் அமிர்தசாக்ரம் போன்றவை.

32 மாத்திரைகடங்கிய டப்பி 1-க்கு ரூ. 1 0 0
 5 டப்பின் ரூ. 4 0 0
 இலும்! இன்பவாழ்க்கையாலடைந்த சக்தி இலும்!
 ஆதங்க நிக்ரஹு ஓளவுநாடிலும்,
 26, பிராட்வே, மதராஸ்.